Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1678 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 18 septembrie 1954

In numărul de azi:

Munca de agitație în campania agricolă de toamnă

IN CAMPANIA AGRICOLA de toamnă, în fața tineretului muncitor de la sate stă sarcina de a participa cu toate forțele la însămînțarea la timpul stabilit a grîului, a orzului de toamnă și a altor culturi care constituie una din principalele rezerve de sporire a producției de cereale. Este necesar ca semănatul culturilor de toamnă să se facă pe terenuri bine pregătite, arate adînc și îngrășate, iar pentru însămînțările de primăvară, este necesar ca încă de pe acum să fie făcute arături adînci.

Utemiștii de la sate sînt chemați să participe mai activ la popularizarea politicii partidului de cointeresare a țărănimii muncitoare în sporirea producției agricole, să participe mai activ la munca de lămurire a tinerilor țărani muncitori, asupra superiorității agriculturii socialiste, să mobilizeze pe tineri pentru a-și convinge părinții să intre în gospodării agricole colective și întovărășiri agricole, să dea exemplu în această privință. Utemiștii trebuie să învețe să lucreze bine pămîntul, să-și însușească cunoștințele agrotehnice și zootehnice în vederea obținerii unei producții și productivități înalte.

Una din sarcinile principale pe care le au organizațiile U.T.M. în această privință este de a desfășura o largă agitație politică de masă în rîndurile tineretului muncitor de la sate.

Organizațiile U.T.M. au datoria să controleze cum își desfășoară activitatea agitatorii utemiști care au fost aleși și propuși organizațiilor de partid, să urmărească dacă acești agitatori participă la ședințele de instruire convocate de organizațiile de partid și care este munca ce o desfășoară utemiștii sub controlul organizațiilor de partid.

Principalul lucru în munca de agitație este conținutul ei, priceperea agitatorului de a înfățișa asemenea exemple care să convingă prin fapte concrete pe țăranii muncitori de a munci într-un mod nou, superior. O bună convorbire se încheagă atunci cînd agitatorul argumentează problemele pe care le susține prin fapte concrete, cînd folosește exemplele cele mai potrivite pentru specificul satului sau comunei respective. O problemă foarte actuală este descoperirea și valorificarea de noi terenuri. In această privință agitatori activi sînt în organizația de bază U.T.M. din comuna Peretu, raionul Roșiorii de Vede. Utemiștii din această comună au hotărît să redea agriculturii un teren de 25 ha. nefolosit pe care organizația U.T.M. îl va curăța prin muncă voluntară încă în toamna aceasta, astfel ca la primăvară să se poată semăna porumb. Acum utemiștii desfășoară o intensă muncă de lămurire cu țăranii muncitori din comună, își lămuresc părinții, rudele, vecinii, ca să nu mai arunce gunoiul de grajd fără folos așa cum obișnuiesc de ani și ani de zile, ci să-l ducă pe cîmp.

Pentru a desfășura agitația politică, organizațiile U.T.M. nu trebuie să aștepte instrucțiuni speciale. Pe baza cunoașterii problemelor locale și a sarcinilor politice ce le revin, organizațiile de bază trebuie să dea dovadă de inițiativă proprie, să popularizeze pe fruntași și metodele lor de muncă, să stimuleze inițiativa tuturor tinerilor țărani muncitori. In această direcție, organizațiile de bază vor fi sprijinite activ de comitetele regionale și raionale U.T.M. Totodată comitetele regionale și raionale U.T.M. au datoria să educe pe utemiști și tineri în spiritul vigilenței revoluționare pentru demascarea dușmanului de clasă și acțiunilor lui.

Agitatorul utemist trebuie să explice legătura strînsă dintre munca concretă a fiecărui țăran muncitor și sarcinile mari puse de Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani.

O formă importantă a agitației politice de la om la om este și organizarea de vizite ale tinerilor țărani muncitori cu gospodării individuale la gospodării agricole colective și întovărășiri agricole. In asemenea prilejuri ei văd cu ochii lor și se conving la fața locului de superioritatea cultivării pămîntului în comun cu mijloace mecanizate. Tineretului îi place să afle cît mai multe lucruri despre experiența vîrstnicilor. Organizațiile U.T.M. pot organiza întîlniri ale fruntașilor recoltelor bogate cu utemiști și tineri țărani muncitori în care aceștia să-și împărtășească experiența de muncă.

Pentru a face să pătrundă în rîndurile țăranilor muncitori cît mai multe cunoștințe în domeniul agrotehnicii înaintate, în munca de agitație pot fi folosite metodele cele mai diferite ca: citirea în colectiv a ziarelor; audiții colective la radio la căminul cultural; transmiterea de diferite conferințe cu caracter agrotehnic la stația de radioamplificare. De asemenea pot fi organizate asemenea conferințe la căminul cultural. In munca de popularizare a regulilor agrotehnice, în mod deosebit trebuie să fie atrași tinerii intelectuali de la sate: învățători, agronomi, zootehnicieni etc.

Este cunoscut efectul ce-l produce un program artistic în care un cîntec este închinat celui care muncește bine, sau versurile umoristice care satirizează pe cei leneși și codași. Asemenea puncte e bine să fie cuprinse în programele brigăzilor artistice.

O deosebită atenție trebuie să acorde organizațiile U.T.M. de la sate, agitației vizuale. In organizațiile U.T.M. sînt folosite diverse forme. Este cunoscut de exemplu rolul de propagandist și agitator al gazetelor de perete. Prin gazeta de perete pot fi popularizate metodele noi de muncă, evidențiați fruntașii în producție etc. Este demnă de remarcat experiența pozitivă obținută de către colectivul de redacție al gazetei de perete de la S.M.T. Deta, regiunea Timișoara. Colectivul de redacție al gazetei de perete a cerut tovarășului Staici Stoian din brigada 12 să scrie un articol pentru gazeta de perete în care să arate cum aplică metoda Buneev. Materialul n-a rămas fără răsunet. Tinerii din brigada 12 au aplicat această metodă și au depășit planul de producție cu 29 la sută, executînd reparații de calitate. Mai tîrziu brigada a 2-a, a 5-a și altele și-au însușit și ele metoda Buneev. Utemiștii trebuie să fie primii care să scrie articole la gazeta de perete despre pregătirile care se desfășoară pentru însămînțări, iar mai tîrziu despre desfășurarea însămînțărilor. Prin caricaturi să fie scoase la iveală lipsurile existente în campania însămînțărilor de toamnă. Prin afișe, lozinci, să fie chemați toți țăranii muncitori să-și termine la timpul prevăzut lucrările în campania de toamnă. Toate acestea trebuie strîns împletite cu popularizarea Proiectului de Directive stăruindu-se îndeosebi asupra problemelor legate de specificul comunei respective.

Utemiști, fiți agitatori neobosiți pentru sporirea producției agricole. Intîmpinați Congresul al II-lea al Partidului, luptînd pentru cîștigarea bătăliei însămînțărilor de toamnă!

Tot sprijinul recensămîntului de la 19 septembrie

Un corespondent al ziarului nostru a discutat cu mai mulți tovarăși, învățători, instructori de pionieri, utemiști, pionieri, gospodine etc., despre felul cum vor ajuta aceștia la buna desfășurare a recensămîntului general al copiilor între 1—14 ani și al vîrstnicilor peste 14 ani neștiutori de carte, ce va avea loc duminică 19 septembrie a.c. Iată mai jos două din răspunsurile primite:

★

„Am aflat că duminică 19 septembrie va avea loc recensămîntul copiilor și neștiutorilor de carte. Imi dau seama de importanța acestei acțiuni care va contribui la aflarea ultimilor neștiutori de carte și la alfabetizarea lor precum și la înregistrarea copiilor pentru a fi încadrați în școli. Pe vremea trecutului regim burghezo-moșieresc nici nu se pomenea o asemenea grijă pentru ca nici un copil să nu rămînă în afara școlii, nu mai vorbesc de analfabeții al căror număr nu numai că nu scădea ci, dimpotrivă, creștea. Tocmai de aceea voi primi cu bucurie pe recenzori, le voi spune să înscrie în evidență pe fiul meu Gabriel Lespezeanu în vîrstă de 2 ani jumătate și voi ajuta tovarășilor să recenzeze și pe ceilalți copii din vecini, sprijinind astfel pe președintele comitetului de stradă. Cred că în felul acesta voi ajuta la buna desfășurare a recensămîntului și la dezvoltarea operei de luminare a poporului nostru".

GIZELA LESPEZEANU
gospodină, delegata grupei de femei
București strada Vulturi nr. 66

„Nu de mult pionierii mei au participat la adunări tematice în care s-a discutat despre viața fericită a copiilor din țara noastră și din Uniunea Sovietică, spre deosebire de viața grea și plină de griji a sărmanilor copii din țările capitaliste.

Vorbind despre dragostea partidului față de copiii oamenilor muncii, pionierii au subliniat faptul că ei se bucură de posibilitatea de a învăța în cele mai bune condițiuni, au vorbit despre numărul școlilor care s-a mărit în anii regimului de democrație populară, despre mărirea numărului membrilor corpului didactic, despre larga răspîndire a manualelor și rechizitelor școlare

Despre același lucru am discutat acum cu mai multe pioniere din clasa a VII-a, fruntașe la învățătură, care vor merge să ajute tovarășilor învățători în cadrul recensămîntului copiilor și neștiutorilor de carte. Aceste pioniere vor merge împreună cu recenzorii pe străzile pe care locuiesc și, cunoscînd bine casele și locuitorii lor, vor da un sprijin serios recensămîntului. In acțiunea de recensămînt voi merge și eu. Impreună cu ceilalți învățători din școală și cu pionierele, vom căuta să lucrăm în așa fel, încît să nu scăpăm nici un copil sau vîrstnic neștiutor de carte, să facem operațiile de recensămînt în bune condițiuni".

SULTANA GANGAL
instructoare superioară, unitatea nr. 7 pionieri București, raionul Tudor Vladimirescu

In întrecerea socialistă în cinstea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie

Tineretul este hotărît să sporească producția de bunuri de larg consum

Primele succese ale brigăzii a II-a

Uzinele textile „7 Noiembrie". Încă de departe, cum urci pe stradă se aud bătăile înfundate ale războaielor.

Cum intri în uzină, chiar de la poartă, te întîmpină cîteva panouri, și ghicești, după vopseaua proaspătă, că de curînd au fost vopsite. Cu litere de-o șchioapă scrie pe unul: „Angajamentele secției țesătorie, luate în cinstea Congresului și a zilei de 7 Noiembrie". Urmează numele țesătoarelor și în dreptul lor angajamentele respective. Nicola Maria de pildă, va da în fiecare zi cu trei metri mai multă țesătură, va reduce deșeurile cu 50 la sută și 99 la sută din produsele ei vor fi de bună calitate.

Megafonul din curte prinde glas:

— Tovarăși, veniți cu toții la consfătuirea de producție din sala clubului nostru la ora 2,20 pentru a răspunde scrisorii colective a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor din unele întreprinderi din regiunea Stalin, în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R. și a zilei de 7 Noiembrie. Tovarăși veniți..."

Din panourile agățate în secția țesătorie, deasupra războaielor, afli angajamentele utemistelor Preda Floarea, Maria Apostol și ale altor țesătoare.

Toate acestea îți vestesc entuziasmul și însuflețirea din preajma unor mari sărbători.

Încă din dimineața zilei de miercuri, țesătoarele brigăzii a II-a din schimbul C au aflat că după terminarea lucrului, în biroul pontatorului, se va ține o ședință de brigadă. Aici se va discuta ce angajament își ia brigada în cinstea Congresului și a zilei de 7 Noiembrie.

Nu se poate ca tocmai brigada cea mai bună a schimbului C să nu-și ia angajamente de cinste. Așa că, după ce a sunat încetarea lucrului, toată brigada s-a îndreptat spre biroul pontatorului. Ședința a fost condusă de utemistul Ioan Brighiu, meșterul brigăzii.

Au luat cuvîntul mai toate țesătoarele din brigadă, luîndu-și angajamente sau chemîndu-se la întrecere unele pe altele.

Utemista Dumitra Zafiu și-a rotit privirea împrejur. Nu știa pe cine să cheme și ea la întrecere. Neapărat însă va chema pe cineva. Privirea ei s-a oprit asupra bătrînei țesătoare Ioana Tobiaș.

Zafiu Dumitra are doar 18 ani și de 4 ani veghează zborul suveicii la război. Aici la „7 Noiembrie" a învățat meșteșugul țesutului de la țesătoarele mai vîrstnice. Îndrăzneț gînd să chemi la întrecere o țesătoare care muncește de 20 de ani! Dar dacă-i întrecere, să fie întrecere — s-a gîndit Zafiu Dumitra.

— Eu o chem la întrecere pe tovarășa Ioana Tobiaș.

Să dăm de fiecare război cîte 2 metri în plus, să reducem deșeul cu 10 la sută și să dăm pînză numai de bună calitate.

Apoi și-a întors privirea în altă parte. Dumitra Zafiu nu-i prea obișnuită cu cuvîntări.

★

M-am abătut și pe la brigada a II-a din schimbul C de la țesătorie. Războaiele lucrau de zor, iar țesătoarele urmăreau încordate naveta rapidă a suveicilor.

Am aflat la brigada a II-a că utemista Niculina Zugravu de 16 ani, și-a schimbat brusc purtarea de parcă ar fi fost vrăjită. Înainte cine nu-i găsea pricină? Că nu stă la război, că suveica merge în gol și altele. Se spune că a chemat-o la întrecere Elena Constantin. Și acum, ca să țină piept Elenei trebuie să dea 2 metri țesătură peste plan la fiecare război. Dacă nu dă atît, pierde întrecerea.

Dar Niculina nu vrea să piardă o întrecere pornită în cinstea unor asemenea sărbători. De fapt asta e motivul schimbării ei, nu a fost deloc vrăjită.

Țesătoarea utemistă Sîndulescu Margareta, după cum se arată pe panou, și-a luat angajamentul să depășească planul cu 4 metri țesături pe mașină în fiecare zi, să reducă deșeurile cu 4 la sută și să dea produse de calitate bună. Asemenea angajamente au fost luate și de alți tineri.

Vrea numai s-o ia înaintea Elenei.

Sîntem în a doua zi a întrecerii. Se spune că deșeurile au scăzut mult în aceste zile. Tovarășa Ioana Bratu de la control se căznise să găsească ceva la țesături, dar spre bucuria tuturora, nu s-a aflat nici o greșeală. Deci calitatea e sută în sută. În ce privește producția, asta se calculează mai tîrziu. Dar cînd le întrebi pe țesătoare de plan, zîmbesc. Parcă ți-ar spune: „Nici o teamă tovarășe, vom depăși noi și angajamentele".

★

Megafoanele cheamă muncitoarele la consfătuirea din sala clubului. Merg și țesătoarele din brigada a II-a. Meșterul utemist Ioan Brighiu e cam agitat. El trebuie să ia cuvîntul la consfătuire și să spună că brigada a II-a se angajează în cinstea Congresului și a zilei de 7 Noiembrie să depășească planul cu 15 la sută, să dea țesături fără defecte și deșeurile să le scadă cu 15 la sută. Și-a repetat în gînd de cîteva ori cum va vorbi la ședință și acum se simte mai în siguranță. Nu este mare orator el și în definitiv se poate spune totul în cuvinte. Cine nu crede să vie la fața locului și să vadă cum muncesc țesătoarele care au și obținut primele rezultate în cinstea Congresului și a zilei de 7 Noiembrie.

S. IONESCU

1246 perechi de încălțăminte peste plan

Scrisoarea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor din cele 12 întreprinderi din regiunea Stalin a stîrnit un larg ecou în rîndurile oamenilor muncii din cuprinsul regiunii Craiova.

În cadrul unei adunări pe care am avut-o la cooperativa de producție meșteșugărească „I. C. Frimu"-încălțăminte, tinerii din brigada de la secția de cusut tălpi pe care o conduc, și-au luat importante angajamente în întîmpinarea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie.

Astfel membrii brigăzii s-au angajat ca pînă la 30 octombrie să-și depășească în mod regulat sarcinile de plan cu 30 la sută. Vom da peste plan în total un număr de 1246 perechi încălțăminte.

De asemenea va fi îmbunătățită calitatea produselor cu 4 la sută și mărită productivitatea muncii cu 3 la sută. La cusutul tălpii vom realiza o importantă economie de ață.

CHIROIU EUGEN
responsabil de brigadă utemista de la cooperativa I. C. Frimu-Încălțăminte Craiova

Vor dovedi prin fapte dragostea de patrie

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru).

În toate secțiile fabricii de confecții „1 Mai"-R. Sărat, vestea întrecerii lansată în cinstea Congresului al II-lea al P.M.R. și a zilei de 7 Noiembrie a pătruns fulgerător.

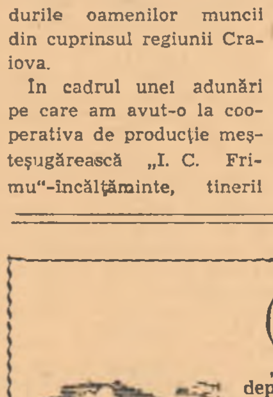
Pe baza analizei făcute, colectivul de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari și-a propus obiective precise de îndeplinit în cinstea celor două mărețe evenimente. Ei s-au angajat ca prin folosirea justă a materiei prime să confecționeze pînă la 30 octombrie peste plan 1000 costume de haine de protecție, să depășească planul valoric cu 5 la sută, astfel ca în ziua de 30 octombrie să dea produse în contul zilei de 6 noiembrie.

Aplicînd cu succes metodele înaintate în confecționarea costumelor muncitorii vîrstnici și tineri de aici vor îmbunătăți calitatea produselor cu 1 la sută față de cifra planificată, iar prin folosirea unor noi măsuri tehnico-organizatorice pe care și le-au propus vor crea posibilitatea ca productivitatea muncii să crească cu 2,5 la sută pe cap de muncitor mai mult față de cifra planificată. De asemenea prin utilizarea mai rațională a pieselor și materialelor va fi realizată o economie de 15.000 lei.

Tinerii de la fabrica de confecții „1 Mai"R. Sărat vor dovedi prin fapte dragostea lor față de patrie.

DRUMEȚIND PE VALEA ALMAȘULUI

(II). Vor trece cosașii

„Să asigure îndeplinirea măsurilor cu privire la mărirea producției la hectar și a producției globale la culturile furajere. Pentru mărirea producției de nutrețuri suculente și verzi, se va practica pe scară largă, începînd cu anul 1955, semănatul în miriște a ierburilor anuale pentru fîn și pentru nutreț verde..."

(Din Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R.).

Ion Gîrbovan, un tînăr înalt de vreo 28 ani, cu fața bronzată, e agentul agricol al sfatului popular din Bălan.

Aflasem despre acest tînăr, că din 1950 e agentul agricol al comunei. Se spune despre el, că agent agricol mai priceput n-a mai fost prin Bălan nicicînd. Se vede treaba că nu făcuse degeaba trei cursuri pe la regiune. Toți sătenii îți pot spune, că Gîrbovan ăsta cunoaște satul ca propria-i palmă.

Așa că m-am îndreptat cu nădejde către el. Tînărul mă pofti să stau jos în fața lui, la biroul plin de registre și hîrțoage. Din capul locului îmi spuse foarte hotărît că oi fi venind eu direct din București tocmai la ei la Bălan, pe Valea Almașului, însă dat fiind că sînt multe treburi cu începerea campaniei de toamnă, nu poate să stea de vorbă cu mine decît 10 minute, cel mult 15.

Nu știam ce să-l întreb deodată și stăteam cu carnetul deschis în fața lui. Ce puteam să știu despre Bălan? Care or fi cele mai de seamă probleme din comuna asta aruncată între dealurile pe unde și-a săpat vale Almașul?

Ion Gîrbovan fără să aștepte să-l întreb ceva, tuși reținut, își băgă mîna în buzunar și scoase un ziar împăturit. Deschise foile și-mi zise:

— Notează dumneata, că-ți spun eu care-i baiul la noi, la Bălan.

— Dumneata ai citit asta? — l-am întrebat arătîndu-i ziarul deschis în fața lui.

— L-am citit. Și acum m-am apucat încă odată. Știi, sînt tare multe de învățat din Proiectul ăsta de Directive. Dar notează dumneata ce-ți spun.

La Bălan sînt puține ogoare bune pentru agricultură. Pe dealuri nu se poate semăna nici grîu, nici porumb. E pămînt puțin și sărac la hotarul satului. Nu din asta trăiesc oamenii. Dar vite găsești destule și frumoase mai în fiecare gospodărie a Bălanului: oi cu lînă mătăsoasă merinos, vaci, cai și — mîndria bălanilor — bivolițe negre cu coarnele răsucite spre spate ce dau un lapte de care se spune că-i doctorie curată. „Dar bivolițele noastre dau lapte puțin, două ori trei kile" — mi-a spus posomorît Ion Gîrbovan.

Pe vremuri, la Bălan avusese cirezi cu multe capete și dealuri cu păduri întinse Iojika, moșierul. Erau și atunci bivoli destui prin Bălan, dar lapte de bivoliță n-au apucat să bea nici țîncii bălanilor. Pămînt sărac și oameni săraci cunoscuse Almașul de-a lungul anilor, de cînd își mînă pe aici apele domoale.

Nu rămase de pe urma moșierului Iojika decît negura amintirilor, cîteva semne ale mușcăturilor harapnicului de logofăt de pe spatele celor mai în vîrstă și locurile de pășune năpădite de tufe, cioate și urzici, stricate de umbletul turmelor de miei.

Iată de ce spune Ion Gîrbovan posomorît: „Dar bivolițele noastre dau lapte puțin, două ori trei kile". Căci pășunile de pe dealul Osoaia și cele de pe Cucu, 200 de hectare în total, nu mai erau pășuni.

De cîte ori n-a venit Iosif Berceanu și baciul Magjar Filimon, păstori de vite, să facă plîngere la Ion Gîrbovan, agentul agricol... Nu mai au pe unde să mîne bivolii, vacile și mieii, că iarba s-a împuținat tare mult pe Osoaia și Cucu. Veniseră și alți oameni care au vite să-i spună povestea asta. Ion Gîrbovan s-a sfătuit cu tovarășul Augustin Florian, secretarul de partid. A fost chemat și Badea Vasile, secretarul organizației utemiste și i s-a spus fără înconjur: „Băieții tăi trebuie să fie cei mai harnici". Iar în primăvară ieșise tot satul, tineri și bătrîni, să curețe pășunile. De pe 80 de hectare au fost tăiate tufele și cioturile. S-a muncit primăvara asta mult și cu spor. Însă tot ce s-a făcut era puțin și nu așa cum trebuie, fiindcă cioturile și tufele creșteau din nou, iar iarba de unde să răsară dacă n-a fost semănată?

Dar abia citise Ion Gîrbovan Proiectul de Directive că s-a și dus într-un suflet la tovarășul Florian Augustin. I-a arătat în ziar cum zice partidul că trebuie să se procedeze cu culturile furajere. Iar în locul unde se spune de nutrețuri suculente și verzi, bineînțeles se vorbește, chiar dacă nu e scris, și de dealurile Osoaia și Cucu din Bălan și de cauza pentru care bivolițele din acest sat dau puțin lapte.

În satul Bălan de pe Valea Almașului se pregătește o mare hartă cu pășunile dealurilor. Vor fi smulse din rădăcini toate aceste soiuri de cioturi, tufe, ciulini, urzici, ce le-a lăsat aici moșierul Iojika, cînd și-a luat tălpășița. Se va aduce sămînță de iarbă și pentru prima oară Osoaia și Cucu vor ști ce înseamnă semănatul. S-a ales dintre oamenii harnici ai satului și un comitet al pășunilor. Iar Ion Gîrbovan, agentul agricol, parcă ar sta pe jăratec. La el e și o chestiune de mare onoare aceste pășuni.

A fost primit de curînd în rîndurile candidaților. Acum Ion Gîrbovan se pregătește să intre în partid. Pesemne că-l vor întreba comuniștii în marea zi a primirii: „Dumneata tovarășe Gîrbovan cum ai luptat în calitate de agent agricol pentru programul partidului de dezvoltare a agriculturii?" Și atunci el va trebui oare să-și plece capul rușinat? Să spună că pe pășuni se găsesc de toate numai iarbă nu, și că bivolițele dau două ori trei kile de lapte?

Nu-l cunosc bine pe Ion Gîrbovan, însă știu că Ion Gîrbovan își va păstra onoarea și totul se va întîmpla așa.

În ziua aceea pe care n-o va uita cînd Ion Gîrbovan va intra în rîndul comuniștilor, de pe coastele Osoaiei și Cucului, de unde se vede atît de minunat valea cea lină a Almașului, vor coborî seara osteniți cosașii.

ȘTEFAN HALMOȘ

Au rămas în urmă cu pregătirile pentru însămînțările de toamnă

În ultimul timp, în cele mai multe comune din raionul Caracal, ritmul pregătirilor în vederea însămînțărilor de toamnă s-a intensificat simțitor. Acolo unde comitetele executive au acordat un interes deosebit antrenării maselor de țărani muncitori în executarea acestor munci, pregătirile pentru campania însămînțărilor de toamnă au fost terminate. Exemplu în această privință sînt comunele Dioști, Dobrotești, Amărăștii de Sus, Buciuniș și altele.

În alte comune însă — cum ar fi, de pildă, Drăghiceni, unde comitetul executiv al sfatului popular comunal a dat dovadă de lipsă de preocupare în această privință — pregătirile pentru campania însămînțărilor de toamnă au rămas mult în urmă. La cele 5 centre de reparat, munca se desfășoară în mod neorganizat și lipsită de un control serios. Centrele nu au nici plan de muncă și nici responsabil. De asemenea nu sînt aprovizionate cu materiale și nici la cooperativa din comună nu există suficiente materiale, necesare reparațiilor, deoarece comitetul executiv n-a făcut cunoscut la timp necesarul de materiale pentru reparații în vederea campaniei.

Pentru selectarea și tratarea semințelor, deși s-au fixat 3 centre de selecționat, la nici unul din aceste centre n-au fost aduse mașinile necesare. Cu toate că și cooperativa din comună posedă un trior și o vînturătoare, nu le-a trimis încă la centru pentru a fi folosite.

Au mai fost înființate în comună și 17 centre de încercare a puterii de germinație a semințelor, însă nici un țăran muncitor nu cunoaște locul fixat pentru a duce probe la germinat.

Agenții agricoli din comună n-au identificat nici pînă acum dacă fiecare gospodărie are asigurată sămînța necesară. Din cauza lipsei de preocupare a comitetului executiv, țăranii muncitori n-au fost antrenați la executarea arăturilor adînci și nici la transportarea gunoiului de grajd la cîmp.

Deoarece, cu fiecare zi ce trece, timpul pînă la începerea însămînțărilor devine tot mai scurt, comitetul executiv al sfatului popular din comuna Drăghiceni, trebuie să intensifice munca de antrenare a țăranilor muncitori în vederea unor cît mai temeinice pregătiri pentru campania însămînțărilor de toamnă.

Despre curaj în creaţia literară

— Concluzii asupra unei discuţii —

De aceea dar curaj, şi înainte,
Daţi drumul fanteziei şi lăsaţi
Să sune-n cor simţire, patimi, minte...

cuvinte vechi înscrise de mult la începutul uneia din cărţile mari ale omenirii: Faust al lui Goethe; cuvinte vechi mereu vii, îndemn spre o literatură mare, adevărată, în care să vibreze puternic frămîntările omului.

În conştiinţa scriitorilor noştri tineri — contemporani ai unor uriaşe transformări, chemaţi să facă să vibreze puternic coarda artei lor — s-a născut firesc întrebarea: în ce fel creaţia lor literară poate fi la înălţimea epocii noastre? în ce anume stă însemnătatea curajului în creaţia literară? ce este adevăratul curaj? S-au dat răspunsuri întrebării, au existat greşeli şi contraziceri, au apărut noi probleme şi — deoarece frontul nostru literar este şi el un sector al luptei de clasă mereu mai aprige — au înviat şi cu acest prilej idei burgheze strecurate de duşman în spatele „lozincilor juste".

Tocmai existenţa unei reale frămîntări în rîndurile tinerilor scriitori în legătură cu această problemă a explicat interesul stîrnit de scrisoarea lui Mircea Săucan publicată în ziarul nostru.

La această discuţie desfăşurată timp de trei luni în pagina „Literatură—Artă" a „Scînteii tineretului" şi-au spus cuvîntul scriitori consacraţi ca Maria Banuş, Sütö Andraş, Dumitru Mircea, tineri scriitori, critici şi cititori printre care Ştefan Iureş, Silviu Podină, Nicolae Ţic, M. Stoian, C. Baciu, Andrei Băleanu, Liviu Solomon şi alţii. Rodnice au fost de asemenea discuţiile purtate pe aceeaşi temă în cadrul consfătuirii organizate la redacţia ziarului.

Discuţia „Despre curaj în creaţia literară" a stîrnit un anumit interes în rîndurile tinerilor scriitori; ea a avut meritul de a contribui la clarificarea unor probleme, la analizarea critică a calităţilor şi lipsurilor unor lucrări literare.

Trebuie spus totodată că în afara acestor laturi pozitive discuţia purtată în paginile ziarului nostru a avut lipsuri. Principala insuficienţă a discuţiei a constat în aceea că ea însăşi n-a fost îndeajuns de curajoasă, cele mai multe din articolele publicate n-au abordat cu îndrăzneală tema dezbaterii, au folosit mănuşi în criticarea slăbiciunilor şi greşelilor din unele lucrări literare, au fost rezervate şi „cuminţi" în aprecieri; toate acestea au făcut ca discuţia să nu aibă — cum trebuia — caracterul unei puternice lupte de opinii.

Nu poate fi trecut cu vederea nici faptul că unele articole (S. Podină, Dumitru Mircea, L. Solomon), cu toate că au ridicat judicios o serie de chestiuni, au încercat să epuizeze problema în ansamblul ei, ceea ce a dat articolelor un caracter general, vag.

Cu toate că participanţii au atins în articolele lor un mare număr de chestiuni, în discuţie au fost cu totul insuficient tratate unele probleme şi mai ales cele specifice literaturii pentru tineret şi copii; ori tineretul şi copiii ţării noastre au nevoie de o bogată literatură în care să apară chipul înaintat al comunistului, viaţa utemiştilor şi pionierilor în toată complexitatea ei, o literatură care să pună şi să rezolve cu curaj problemele specifice tinerei generaţii a ţării noastre.

Fără îndoială că tinerii scriitori care au urmărit discuţia ar fi dorit să cunoască părerea mai multor scriitori consacraţi care ar fi putut reda propria lor experienţă în oglindirea curajoasă a fenomenelor vieţii. Această lipsă se leagă însă de faptul că în general discuţia a dat prea puţine răspunsuri modului în care scriitorii pot aborda cu curaj problemele, existînd chiar în unele articole tendinţe negativiste, criticiste.

Existenţa acestor deficienţe se leagă desigur de lipsurile participanţilor la discuţie şi ale redacţiei dar şi de vastitatea sferei de probleme ce sînt direct legate de chestiunea curajului în creaţie.

La încheierea discuţiei se cuvin trase unele concluzii asupra cîtorva din problemele dezbătute fără a avea pretenţia nici de a epuiza chestiunile şi nici de a da reţete.

★

Există printre textele mustind de idei pline de adevăr şi prospeţime ale părintelui literaturii realismului socialist, Maxim Gorki, o lucrare cunoscută desigur de mai toţi tinerii noştri scriitori. Ea este intitulată „De vorbă cu tinerii".

„Mă miră un lucru" — scria Gorki analizînd mai multe lucrări ale tinerilor scriitori — „de ce oamenii se apucă în zilele noastre de teme atît de neînsemnate? De ce nu s-ar apuca de ceva mai aproape de ei şi mai greu, mai interesant de analizat?" Şi el însuşi răspundea că una din principalele cauze ale acestei situaţii nemulţumitoare o constituia „linia de cea mai mică rezistenţă în muncă: lemnul se lucrează mai uşor decît piatra, piatra mai uşor decît fierul, fierul mai uşor decît oţelul, iar viaţa într-o căsuţă de lemn cu un singur cat este mai uşor de zugrăvit decît viaţa într-o casă de piatră sau de beton armat, cu multe etaje".

Tocmai aceasta a fost şi semnificaţia discuţiei noastre despre curaj. Cei mai mulţi participanţi la discuţie au subliniat că epoca noastră şi oamenii contemporani nouă impun scriitorului o luptă aprigă împotriva „liniei de minimă rezistenţă", îi cer un profund curaj în faţa vieţii şi în opera sa pentru a lucra nu numai în piatră, ci şi în fier şi oţel. Căci tocmai realitatea curajoasă, revoluţionară a vieţii noastre impune scriitorului o atitudine revoluţionară, curajoasă, capabilă să facă din scrisul său o armă puternică a „clasei în atac" aşa cum spunea Maiacovski.

★

Dar aşa cum au remarcat participanţii la discuţii în rîndurile tinerilor noştri scriitori nu puţine sînt cazurile de timorare în faţa problemelor complexe ale vieţii, de alunecare pe „linia celei mai mici rezistenţe", de lipsă de curaj. Efectul este bine cunoscut: schematismul, artificialitatea şi platitudinea lucrărilor literare în care conflictele reale ale vieţii sînt estompate, în care complexitatea şi dramatismul adeseori zguduitor al vieţii oamenilor sînt ocolite.

Numeroşi participanţi la discuţie (S. Podină, Liviu Solomon, Mihail Stoian, C. Baciu) au combătut, referindu-se la o serie de exemple concrete, simplificarea conflictelor profunde ale vieţii şi idilismul, reducerea eroilor la simpla existenţă cu totul neadevărată şi plictisitoare de „megafoane ale epocii lor" didacticismul şi numeroase alte urmări ale lipsei de curaj în creaţia unor tineri scriitori.

Un exemplu interesant în acest sens a fost dat în cadrul consfătuirii organizată de redacţie. Tov. Victor Vîntu a analizat comparativ tratarea aceleiaşi teme în schiţa lui N. Ţic: „Scrisoare deschisă unei dezertoare" şi în aceea a lui Ovidiu Zotta „De unde sare iepurele cîteodată". Tov. Vîntu spunea: „Citind cele două schiţe, înţelegi că acel care a avut curaj a fost Nicolae Ţic. El nu ascunde în lucrarea sa fenomenele ascuţite ale vieţii ci le redă în complexitatea lor; el nu se teme să înfăţişeze atitudinile înapoiate ale unui tînăr şi ştie să condamne aceste atitudini. În schiţa lui Zotta, deşi conflictul se anunţa puternic, el este rezolvat artificial (prin apariţia bruscă a unui pionier mult mai matur decît ar fi fost firesc) iar evoluţia eroului principal, zbuciumul său sufletesc sînt ocolite".

Discuţia „Despre curaj în creaţia literară" a subliniat aşadar necesitatea ca tinerii scriitori să aibă curajul ca luptînd împotriva schematismului să înfăţişeze în lucrările lor adevărul vieţii, ascuţimea conflictelor realităţii, complexitatea vieţii eroilor lor.

★

Un merit al discuţiei — şi îndeosebi al articolelor tovarăşilor Sütö Andraş, Ştefan Iureş şi Andrei Băleanu — constă în combaterea ascuţită a sensului greşit pe care unii îl atribuie noţiunii de curaj în creaţia literară. Este acesta un fapt subliniat de numeroşi participanţi la discuţie: în spatele ideii de „curaj în creaţia literară" şi-a făcut loc la unii tineri scriitori o adevărată platformă a pseudo-curajului. Este cunoscut faptul că adeseori în istorie vechiul reapare gătindu-se în vestmintele noului. Tot astfel, decadentismul burghez sub diferitele sale forme (apolitismul, decepţionismul, formalismul şi altele) a apărut sub masca „noului", avînd menirea nu să răstoarne putreziciunea vieţii şi culturii burgheze, ci să o consolideze şi să o menţină prin argumente „noi". Asemenea poziţii ideologice, străine nouă şi-au făcut locul şi în creaţia unor tineri scriitori şi adeseori aceasta s-a făcut sub firma curajului în creaţia literară.

Condamnînd apolitismul, Ştefan Iureş scria: „Înstrăinarea de viaţă, depărtarea de realitate au pus mai întîi în circulaţie atitudini de fals curaj: tratarea aşa ziselor teme eterne ar fi fost, chipurile, dovadă de originalitate faţă de „prozaicele" teme actuale". Şi răspunzînd pretenţiilor diferiţilor poeţi de a înscrie — ca Dante şi Petrarca — noi Beatrice şi Laure în galeria nemuritoarelor, Iureş arăta că însăşi opera tuturor clasicilor literaturii spune: „Nu, nu există poezie nemuritoare care să nu ţîşnească din epoca sa". Într-adevăr, unii dintre tinerii noştri scriitori mai au de luptat împotriva atemporalităţii şi intimismului, împotriva „poeziei" florei şi faunei, adevărate manifestări ale pseudo-curajului.

Pe de altă parte, falsul curaj s-a manifestat în creaţia unor tineri scriitori sub chipul obiectivismului şi al naturalismului, prin pătrunderea unor influenţe ale decepţionismului.

Soră bună cu apolitismul şi scepticismul — atitudinea de bravadă a unor tineri scriitori — reprezintă o altă formă a pseudo-curajului, o dovadă în plus a pericolului pătrunderii în spatele lozincii juste a curajului în creaţia literară a unor idei burgheze, dăunătoare literaturii noastre şi operei scriitorilor.

Discuţia despre curaj în creaţia literară a subliniat aşadar necesitatea de a lupta atît împotriva lipsei de curaj care duce la schematism, cît şi împotriva falsului curaj care duce la apolitism, scepticism şi bravadă, pentru un adevărat curaj creator în creaţia literară. Aşa cum cerea Maria Banuş: „Îndrăzneală şi iar îndrăzneală în căutarea adevărului, a marelui adevăr al vieţii, nu fugă după originalitate la un pol sau după „reţete garantate" la celălalt pol!"

★

Cei mai mulţi participanţi la discuţia despre curaj în creaţia literară au arătat că în literatura realismului socialist curajul în creaţia literară nu poate fi prin nimic despărţit de spiritul de partid. Într-adevăr nu poate exista curaj adevărat în creaţia literară a timpurilor noastre care să nu se sprijine pe temelia de granit a spiritului de partid; orice altfel de curaj nu serveşte intereselor luptei pentru o viaţă nouă şi nici nu poate fi decît un fals curaj; căci nimic nu poate fi mai curajos decît avîntul milioanelor de oameni ai muncii călăuziţi de partid, spre o lume nouă, decît vasta construcţie (din care face parte şi munca literară) a acestei noi vieţi!

Ori spiritul de partid presupune înainte de orice o anumită atitudine în faţa fenomenelor vieţii, o poziţie înaintată, poziţia clasei muncitoare. În cadrul discuţiei despre curaj în creaţia literară au existat unii care au lăsat să se înţeleagă că curajul ar consta în atingerea, unor aşa zise „teme interzise". În realitate însă nu există teme interzise ci numai poziţii înapoiate, burgheze faţă de diferite teme, poziţii pe care poporul nostru muncitor, scriitorii devotaţi poporului, le resping şi le condamnă.

O minunată pildă de abordare de pe poziţiile cele mai înaintate a unei teme complicate o dă Tvardovschi în a sa „Ţara Muravia". Zugrăvind o largă frescă a satului sovietic pornit pe făgaşul colhozului, poetul a avut curajul de a-l crea pe Nichita Morgunoc, eroul principal al poemului, ca un reprezentant tipic al micului proprietar, nesfiindu-se să descrie cu atîta putere ezitările acestuia încît eroul ajunge să pornească în căutarea unei imaginare Ţări Muravia în care să scape de „pericolul" colhozului. Pătruns de spirit de partid, Tvardovschi nu face niciun moment concesii eroului său şi redîndu-ne peregrinările lui Nichita ne arată cu veridicitate transformarea conştiinţei sale prin înfrîngerea grea şi îndelungată a vechii mentalităţi.

Spiritul de partid dă scriitorului posibilitatea de a fi cu adevărat curajos în abordarea de pe poziţiile cele mai înaintate, a oricărei teme, oricît de complexă.

Scriitori curajoşi nu sînt desigur decît aceia care răspund cu adevărat „comenzii sociale", care fac să răsune în creaţia lor marile frămîntări contemporane lor.*) Nimeni nu poate cere scriitorului să redea în opera sa *absolut toate* frămîntările oamenilor vremii sale, să zugrăvească oameni avînd *orice* caracter şi *orice* preocupări. Ceea ce i se cere însă scriitorului este să redea, pe baza propriilor sale înclinaţii, ceea ce este *esenţial* în viaţa ce-l înconjoară. Ehrenburg scria că scriitorul trăeşte viaţa societăţii sale şi arată ceea ce se petrece în centrul vieţii şi nu la marginea ei; el arată oamenii şi poporul în mişcare. Şi cu toate acestea au fost şi mai sînt unii tineri scriitori care înţeleg că „lipsa de afinităţi" îi poate scuza pentru faptul că ei ocolesc tocmai „oamenii şi poporul în mişcare", pentru faptul că ei scriu numai despre ceea ce se petrece la marginea vieţii societăţii.

Tinerii noştri scriitori nu pot fi astăzi străini prin opera lor de asemenea probleme centrale ale tinerei generaţii a ţării noastre cum sînt cele cuprinse în Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. asupra activităţii U.T.M.: activitatea multilaterală a tineretului în domeniul construcţiei economice şi culturale, lupta pentru sădirea înaltelor calităţi comuniste, împotriva influenţelor ideologiei şi moralei burgheze

A fi curajos în creaţia literară înseamnă a răspunde cu adevărat, în spirit de partid, „comenzii sociale", a da glas celor mai aprinse năzuinţe ale oamenilor, a oglindi în opera ta, la un înalt nivel artistic, temele majore ale vieţii contemporane, privindu-le de pe poziţiile cele mai înaintate.

★

Curajul în creaţia literară realist-socialistă — aşa cum a reieşit din cuvîntul participanţilor la discuţia noastră — înseamnă totodată respectarea deplină a adevărului vieţii — prin lupta împotriva oricărui scepticism şi idilism, redarea ciocnirilor în întreaga lor amploare din care să reiasă creşterea şi victoria sigură a forţelor noului şi înfrîngerea forţelor vechiului. Prin aceasta adevăratul curaj în creaţia literară este strîns legat de o concepţie *optimistă* (optimistă şi nu idilică) asupra vieţii.

Partidul cere scriitorilor să înfăţişeze veridic viaţa: aceasta impune redarea profundă a conflictelor adînci, din realitate între forţele noului şi vechiului. Teoria „lipsei de conflict" a avut urmări dăunătoare asupra literaturii ducînd la sărăcirea unor opere literare, la îndepărtarea de viaţă, la idilizarea şi schematizarea eroilor.

Unii scriitori au înţeles însă greşit necesitatea de a lichida urmările teoriei „lipsei de conflict". A apărut astfel la unii scriitori ideea că principalul în literatura noastră îl constituie zugrăvirea în sine a aspectelor negative ale realităţii iar dovada supremă a curajului — etalarea a cît mai multe aspecte negative făcută parcă numai pentru a le expune privirilor.

S-a ajuns astfel la unii scriitori la o confundare a curajului în creaţie cu deformarea adevărului vieţii prin scoaterea la iveală a unor lipsuri netipice ceea ce i-a dus pe unii la scepticism.

În cadrul dezbaterii noastre despre curaj în creaţia literară s-a discutat în acest sens în legătură cu schiţa lui Nicolae Ţic „Fericirea". S-a arătat astfel că deoarece în schiţă realitatea ansamblului vieţii este jertfită falsei „realităţi" a faptului izolat, Ţic nu realizează pînă la capăt tema curajoasă pe care şi-a ales-o. Din lipsurile caracterelor eroilor schiţei, din felul în care este înfăţişat tineretul de pe şantier — reiese că Ţic n-a înţeles suficient că în viaţă ceea ce este vechi primeşte întotdeauna replica a ceea ce este nou, că tocmai această ciocnire şi izbînda noului — sînt izvorul dezvoltării noastre.

În acest an literatura noastră s-a îmbogăţit cu o valoroasă creaţie pe drumul realismului socialist, care prin însăşi exemplul său răspunde problemei în discuţie; e vorba despre „Bărăganul" lui V. Em. Galan. Situaţia fermei de stat în care se petrece acţiunea este extrem de grea; în conducerea ei s-au înstăpînit mult timp afacerişti legaţi strîns de chiaburii pe deplin stăpîni pe comună şi apăraţi de elemente duşmănoase strecurate şi bine ascunse pînă în conducerea locală a aparatului economic şi de partid; ferma este de fapt desfiinţată, compromisă în faţa oamenilor din sat; pretutindeni în jur se manifestă violent apăsătoarea moştenire a deceniilor de asuprire capitalistă şi moşierească. Forţele noului — activistul trimis de partid ca director al fermei, cei cîţiva muncitori ai fermei, argaţii şi ţăranii muncitori, unii activişti de partid şi de stat — care apar la început mai slabe se închegă tot mai puternic şi deaceea nici un moment nu te îndoieşti că victoria va fi de partea acestor forţe ale noului, nici o clipă nu te părăseşte optimismul viguros, străin de orice idealizare, ce constituie substanţa romanului.

Adevăratul curaj al scriitorului constă tocmai în a sezisa din noianul de fapte ale realităţii ceea ce este NOU, ceea ce creşte şi se dezvoltă; căci datoria primordială a literaturii este de a sprijini noul, de a-l ajuta să devină tot mai puternic, să învingă. Cerinţa reflectării fenomenelor tipice în condiţiile noastre impune tinerilor scriitori să se aplece cu cea mai mare atenţie asupra elementelor noului din viaţă, să ştie să le distingă, să le înţeleagă şi să le redea în creaţiile lor.

★

Discuţia despre curaj în creaţia literară a arătat că acesta nu înseamnă numai a fi prin opera ta în centrul vieţii contemporane, a reflecta în întreaga sa complexitate adevărul vieţii, ci înseamnă totodată a *merge pe un drum propriu ,nebătătorit în exprimarea acestui adevăr.*

Şi curajul în găsirea mijloacelor proprii, personale, noi de expresie are o mare însemnătate în creaţia literară deoarece specificul literaturii constă tocmai în oglindirea realităţii în imaginea artistică, deoarece aşa cum scria Caragiale în artă trebuie să cunoaştem un „ce" printr-un „cum".

Tocmai de aceea tinerilor noştri scriitori li se cere să fie curajoşi în înnoirea neîncetată a modului lor de expresie, să îmbunătăţească mereu limba operelor lor care este elementul primordial al literaturii, unealta ei de bază, să perfecţioneze neconteniţ alcătuirea imaginii artistice dîndu-i maxima claritate, putere de convingere şi frumuseţe. Luptînd împotriva platitudinii, uscăciunii şi cenuşiului tînăra generaţie de scriitori ai ţării noastre este chemată să toarne focul patosului revoluţionar ce însufleţeşte poporul în fiecare cuvînt al operelor sale dîndu-i vigoare şi frăgezime, avînt, veselie şi simplitate.

Desigur nu orice „inovaţie" se cere realizată pe acest tărîm căci nu se poate numi adevărat spirit inovator orice excentricitate, orice schimonosire şi jonglerie. Tocmai de aceea tinerii scriitori sînt îndrumaţi de partid să lupte împotriva oricăror recidive formaliste. Literaturii noastre cu un înalt conţinut de idei profund umană îi sînt străine ermetismul intelectualist ca şi larma trîmbiţistă, şablonul şi închistarea în forme standard ca şi lipsa oricărui echilibru.

Continuînd creator minunatele tradiţii ale clasicilor literaturii, îmbogăţind neîncetat puterea lor de expresie, inovînd cu curaj în lupta împotriva stereotipului ca şi a excentricităţii tinerii noştri scriitori sînt chemaţi să-şi caute cu insistenţă drumul propriu, „faţa reală a sufletului lor".

★

Curajul în creaţia literară a tinerilor scriitori este legat strîns de însăşi structura lor morală, de concepţia şi atitudinea lor faţă de viaţă şi mai ales de adîncimea cunoaşterii vieţii — iată o idee care a străbătut numeroase dintre articolele participanţilor la discuţii.

În rîndurile unora dintre tinerii noştri scriitori îşi mai fac loc influenţe ale ideologiei şi moralei burgheze, există manifestări de profesionalizare a artei scrisului şi de mercantilism, se vîntură diferite „originalităţi" şi atitudini bizare, iar printre unii tineri scriitori domneşte un spirit boem, o mare comoditate, lipsă de străduinţă şi chiar dispreţ pentru învăţătura şi cunoaşterea vieţii, îngîmfare, cultul unor autori decadenţi, mahalagismul şi chiar abateri de la moralitate.

În acestea se şi află una din cauzele lipsei de curaj sau a pseudo-curajului.

Cum pot fi cu adevărat curajoşi în creaţia lor acei tineri scriitori care nu cunosc viaţa, care nu se străduiesc printr-un contact permanent, puternic să cunoască profund oamenii noştri, relaţiile dintre ei, nenumăratele aspecte ale realităţii contemporane?

Desigur numai o profundă cunoaştere şi înţelegere a vieţii, desigur numai contactul viu, sistematic cu terenul, cu oamenii şi nu „turneele" — pot înarma tinerii scriitori cu arma curajului.

Tinerii noştri scriitori au datoria să înţeleagă legătura strînsă dintre creaţie şi viaţa lor. Ei care se pregătesc să devină ingineri ai sufletului omenesc trebuie să fie în primele rînduri ale tineretului nostru, model de comportare înaintată în faţa vieţii.

Din profilul moral al tinerilor scriitori ai ţării noastre nu pot să nu facă parte asemenea trăsături cum sînt devotamentul pentru cauza partidului, participarea activă, fără rezervă la lupta poporului muncitor, ura aprigă împotriva duşmanilor săi, înflăcărarea şi avîntul tineresc neostenit, înalta conştiinţă şi orizontul politic larg, setea de cultură, simţul noului, dragostea pentru muncă şi dispreţul pentru lenevie şi pentru spiritul boem, cinstea, sinceritatea, îndrăzneala, modestia. Căci numai astfel de oameni pot reda în lucrările lor marea frumuseţe morală a omului nostru nou, complexitatea frămîntărilor sale, triumful forţelor noului asupra vechiului, căci numai tineri revoluţionari în viaţă pot fi curajoşi în creaţia literară.

★

Ce înseamnă aşa dar a avea curaj în creaţia literară? Din cuvîntul participanţilor la discuţie s-a conturat ideia că *prin curaj în creaţia literară se poate înţelege răspunsul dat de scriitor marilor probleme ale contemporaneităţii sale, de pe poziţiile cele mai înaintate, sezisînd şi zugrăvind înainte de toate noul, redînd adevărul vieţii în modul său propriu, personal, ca rezultat al cunoaşterii vieţii de către scriitor şi al atitudinii sale curajoase, revoluţionare, militante.*

Tradiţiile nemuritoarei literaturi clasice a tuturor timpurilor sînt în acelaşi timp tradiţii ale curajului creator al scriitorului militant, mînuitor al unei spade de temut împotriva a tot ce este vechi şi putred, luptător pentru a deschide omenirii căi noi, largi. Realismul socialist — metoda de creaţie a literaturii celei mai curajoase şi revoluţionare epoci — impune tuturor scriitorilor preluarea şi ridicarea pe o treaptă superioară a acestei tradiţii a literaturii clasice, le cere curaj deplin în creaţia literară, curaj în afirmarea adevărului vieţii, curaj în lupta pe viaţă şi pe moarte împotriva a tot ce persistă putred din trecut, curaj în sprijinirea a tot ce este nou, curaj în găsirea unor noi şi superioare căi proprii de expresie — în numele făuririi unei literaturi mari, demnă de poporul nostru şi de timpurile memorabile pe care le trăim.

*) (Ar trebui în acest sens dat un răspuns notei lui V. M. apărută în „Gazeta Literară" nr. 27 cu privire la articolul lui C. Baciu publicat în cadrul discuţiei. În această notă, C. Baciu este acuzat că lansează „un punct de vedere ciudat" deoarece „chiar din primul paragraf al articolului său lasă să se înţeleagă că la scriitorii care scriu despre trecut nu poate fi vorba de curaj". Ce păcat că autorul notei n-a citit şi al doilea paragraf în care C. Baciu scria negru pe alb: „A avea curaj scriind despre trecutul eroic, despre marile figuri care au luptat pentru popor, înseamnă a iubi viaţa noastră de azi. Asta însă nu trebuie să se confunde cu fuga în trecut".

Pentru cel care a citit în întregime articolul lui C. Baciu apare cît se poate de limpede — în afara unor formulări insuficient de clare existente în acest articol — că piatra de încercare a curajului scriitorului, o constituie nu faptul dacă el scrie despre trecut sau prezent ci *felul* în care scrie, *poziţia* pe care se plasează. Subliniind, de pildă, importanţa educării comuniste a tineretului prin literatură, partidul cere scriitorilor să înfăţişeze atît tradiţiile luminoase ale luptei poporului şi partidului comunist cît şi figurile înaintate ale oamenilor contemporani nouă. Este desigur regretabil că V. M. — pretinzînd a apăra dreptul scriitorilor de a scrie despre trecut — a apărat în fond fuga în trecut a unor scriitori — condamnată în mod just de articolul lui C. Baciu).

Picturi inspirate din trecutul de luptă al partidului

NEREUŢA VITALIE — Protestul muncitorilor la Doftana pentru cucerirea drepturilor politice ale deţinuţilor

Vasile Balaşca

Pe lîngă bălţile Dunării

Dă-mi mîna, puiule de om, dă-mi mîna
să mergem să adulmecăm recolta şi ţărîna,
să simţi şi tu ce-nseamnă rînduiala asta nouă,
primenitoare şi proaspătă ca-ntîii stropi de rouă...
Vrei să-ţi arăt şi berzele zburînd pe lîngă baltă?
Or, pescăruşii sclipitori? Or, toate laolaltă?
Ai vrea să vezi cum zboară păsările peste smîrc
sau cum alene lipăie-n hăţiş un cocostîrc?
Eu mult aş vrea ca să pricepi că se preface-o lume:
şi omul, şi pămîntul, şi apele în spume,
altfel de cum a fost atît noian de vreme,
s-apleci urechea-n grîu, căci glia nu mai geme,
apoi privirile să ţi le-arunci în zare,
săgeţi, peste ogorul nostru mare...

Să stăm puţin pe culmea dealului, aici.
Vezi focul cela, vezi? Nu-i foc din basme cu voinici
chiar dacă-ntr-însul, tainic, simţi că este
povestea plină de-adevăr a zilelor aceste...
Un nor de fum a streşinit văzduhul.
În gura focului, îşi dă azi duhul
împărăţia bălţilor din aste locuri,
se mistuie, sub vrerea omului, în focuri.

Au fost scrumite-mpărăţii mult mai de samă!
De-mpărăţia bălţilor s-avem noi teamă?

Cu nişte carneţele-n mînă, lîngă-un pom,
discută-un preşedinte şi un agronom,
şi zămislind un plan de-asalt, în viitor,
alcătuiesc cei doi un fel de stat-major...
Priveşte! Dinspre partea cealaltă,
cam pe la fosta margine de baltă,
un Stalineţ, cu foc în mădulare,
a prins să scoată brazde noi la soare.
Mai ţîncule, aceste brazde noi ştii tu ce-nseamnă?
Înseamnă c-om avea mai multe pîini la toamnă...
De mii de ani, cu sîrg, îşi ară ţarina poporul,
din ea să smulgă rod, acesta i-a fost dorul.
De-avea un petic de ogor, în cine ştie ce coclaur
vroia din el să scoată grîu mascat, de aur.
La coada sapei s-au îngîrbovit bunicul, străbunicul.
Porumbul însă tot mărunt! Mărunt era şi spicul...
Ci, azi cînd pe pămîntul ţării e stăpîn norodul,
avem acelaşi dor: pămîntului să-i smulgem rodul.
Şi i-l vom smulge, nu ne dăm bătuţi de-ar fi să fie
în faţa noastră cea mai de temut stihie...

Bătînd în apele aramei, lanul
va fi mai către zare, hăt, la anul.
Pe unde vezi tu cumpăna aceea sură
s-o-ntinde noua noastră arătură,
flăcăii-or izvodi cîntări plăcute la auz
iar fetele, împodobite cu urmuz,
la sărbătoarea cîmpului, le vor răspunde
cu alte cîntece, de nu ştiu unde...

Ca şi Columb descoperim azi noi pămînturi
dar nu hălăduind pe mări în patru vînturi
căci le găsim aicia, lîngă noi, aproape,
le scoatem de sub trestii, din coclite ape...

Pe scurt!

VINO MÎINE

Sînt mai multe motive pentru care publicul spectator s-a bucurat aflînd despre filmul de păpuşi „Vino mîine". Unul din ele ar fi acela că secţia de păpuşi a Studioului Cinematografic Bucureşti, a dat a înţelege că, deşi îşi anunţă existenţa destul de rar fiinţează totuşi. Este vorba apoi de faptul că noul film atacă o temă atît de importantă ca aceea a combaterii birocratismului, şi încă folosind genul satiric. În fine, pur şi simplu fiindcă este un film de păpuşi, film care place de obicei atît de mult tinerilor ca şi celor mai vîrstnici. Cît mai multe filme de păpuşi care să abordeze curajos problemele vieţii noastre, să incondeieze moravurile învechite şi pe purtătorii lor, nu pot decît să ne bucure.

Pentru ca bucuria să ne fie însă deplină ar fi necesar ca toate filmele de acest fel să se ridice calitativ deasupra lui „Vino mîine" (realizatori: Olimp Vărăşteanu, Bob Călinescu şi Gh. Şaidel), care trebuie să recunoaştem, are destule lipsuri. Ce vedem pe ecran, asistînd la rularea filmului mai sus pomenit? Un cetăţean vine la o instituţie cu o petiţie prin care cere să i se dea răspuns la cererea în care solicita răspuns la altă cerere. Ar fi normal ca acesta, ori să primească răspunsul, sfîrşindu-şi calvarul, ori, întîmpinînd diferite greutăţi, să ducă o adevărată luptă plină de peripeţii cu birocraţii şi să-i învingă, să reuşească a-i pune cu botul pe labe. Cînd colo, bietul petiţionar după ce rătăceşte înebunit prin zeci de încăperi unde este pus în faţa a zeci de metode, ingenioase, ce-i drept, prin care se încurcă treburile în unele administraţii, cade într-o stare de prostaţie desăvîrşită, contemplînd năuc sute de rezoluţii care de care mai birocratice, stîrnite de imaginaţia lui haotizată de atîta umblet şi păţanii.

Precum vedem, deşi aparent e vorba de o acţiune complexă, desfăşurarea subiectului filmului este totuşi liniară. În fond nu se întîmplă mai nimic în acest film, el nu are ceea ce se numeşte o intrigă. Un cetăţean întîmpină greutăţi din partea birocraţilor şi leşină. Or, este limpede că nu vom putea crede că în acest fel se petrec lucrurile în realitate, tot astfel precum nu bănuim că acest scenariu va ajuta la demascarea cauzelor şi manifestărilor birocratismului sau la lichidarea lui. Dimpotrivă, un spectator neavizat ar putea ajunge la concluzia că birocratismul în fond nu are urmări aşa de grave, iar dacă cetăţeanul nostru şi-a pierdut cunoştinţa, aceasta se datoreşte faptului că blocul în care se găsea instituţia avea prea multe etaje.

Adevărul este că, punînd mai multă ingeniozitate şi tragere de inimă la realizarea acestui film, se putea realiza un scenariu mai interesant care să amuze şi să educe în acelaşi timp pe spectator, în loc să-l lase a pleca de la film dezamăgit şi cu întrebări nelămurite. Avem doar în faţă exemplul marelui nostru Caragiale care a ştiut să înfiereze birocratismul atît de bine în renumitele sale capodopere aparţinînd genului scurt.

Aceasta ar fi o problemă. Alta ar fi aceea care ţine de partea tehnică şi anume care se rezumă la întrebările legitime ale spectatorilor: de ce nu e vorbit filmul, de ce e atît de întunecos încît uneori ţi-e foarte greu să distingi ceva pe ecran? Precum se vede ei nu se pot declara mulţumiţi cu acest destul de anemic răvaş despre existenţa studioului, cu acest film în care apar păpuşi surdo-mute, ale căror figuri au fost realizate parcă după acelaşi tipar, fiind lipsite de individualizare.

Spectatorii noştri aşteaptă filme de păpuşi vesele şi instructive, adevărate miniaturi de artă, fiind convinşi că în mîna unor artişti şi păpuşile, pot servi la exprimarea cu succes a sentimentelor omeneşti.

Ar fi bine ca studioul despre care e vorba să nu răspundă unor astfel de critici printr-un „vino mîine", ci să producă încă de pe acum filmele bune pe care le dorim cu toţii şi pe care are posibilitatea să le realizeze.

B. D.

Să cunoaştem trecutul de luptă al partidului nostru

„Scînteia"—purtător neobosit al cuvîntului partidului în mase

„Scînteia" ,anul I, nr. 1...

Pagina toată nu era mai mare decît o foaie dintr-un caiet în care şcolarii îşi aştern slovele. Un modest şapirograf ţinea loc de rotativă iar o simplă maşină de scris înlocuia linotipele. Redacţia se afla într-o căsuţă gîrbovită sub povara anilor. Copoii pîndeau fiecare mişcare dar cuvîntul „Scînteii" îşi croia drum către sufletele oamenilor simpli.

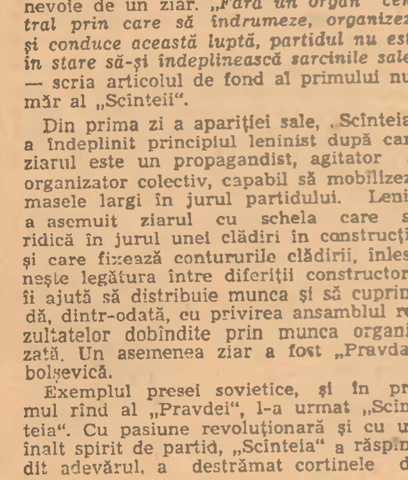
★

Primul număr al „Scînteii" a apărut la 15 august 1931 în condiţii de adîncă ilegalitate. Perioada aceea se caracteriza printr-o ascuţire a luptei de clasă. Criza economică care lovise lumea capitalistă provocase o adîncire continuă a procesului de pauperizare a maselor muncitoare. Burghezia azvîrlea poverile crizei pe umerii proletariatului, a cărui nemulţumire creştea în intensitate şi răbufnea tot mai des. Orientarea spre fascizarea vieţii publice era socotită de către burghezie drept un mijloc de a-şi întări poziţiile în permanentă şubrezire.

Partidul Comunist din Romînia fusese pus în afara legii încă din anul 1924. Mulţi dintre membrii săi erau arestaţi, iar unii fuseseră exterminaţi. Dar trăinicia legăturii dintre partid şi mase a spulberat speranţele miniştrilor burghezi care credeau că prin măsuri poliţieneşti poate fi oprită extinderea influenţei comuniste. Forţa mobilizatoare a partidului creştea permanent. Trebuia însă ca glasul partidului să se facă auzit pînă în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, pretutindeni unde cei mulţi luptau pentru o existenţă omenească. Pentru aceasta era nevoie de un ziar. *„Fără un organ central prin care să îndrumeze, organizeze şi conduce această luptă, partidul nu este în stare să-şi îndeplinească sarcinile sale"* — scria articolul de fond al primului număr al „Scînteii".

Din prima zi a apariţiei sale, „Scînteia" a îndeplinit principiul leninist după care ziarul este un propagandist, agitator şi organizator colectiv, capabil să mobilizeze masele largi în jurul partidului. Lenin a asemuit ziarul cu schela care se ridică în jurul unei clădiri în construcţie şi care fixează contururile clădirii, înlesneşte legătura între diferiţii constructori, îi ajută să distribuie munca şi să cuprindă, dintr-odată, cu privirea ansamblul rezultatelor dobîndite prin munca organizată. Un asemenea ziar a fost „Pravda" bolşevică.

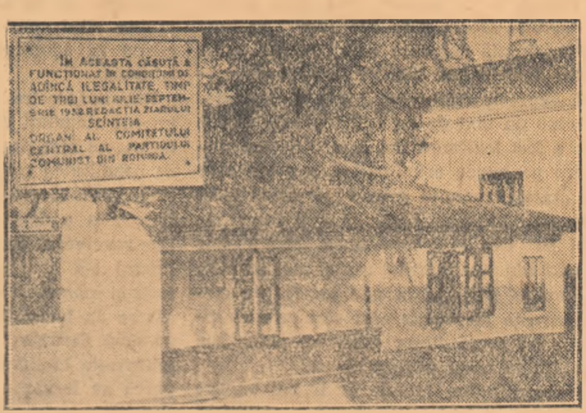
Exemplul presei sovietice, şi în primul rînd al „Pravdei", l-a urmat „Scînteia". Cu pasiune revoluţionară şi cu un înalt spirit de partid, „Scînteia" a răspîndit adevărul, a destrămat cortinele de

Facsimilul unei „Scînteii" ilegale

minciuni pe care burghezia le ţesuse.

„La Astra Romînă din Ploeşti au fost concediaţi 32 de muncitori deşi în contractul colectiv se prevedea să nu se facă nici o concediere în timpul duratei contractului" — scria „Scînteia" în februarie 1933. Era un fapt pe care ziarele burgheze îl considerau „mărunt" şi nu-l înregistrau măcar la fapte diverse. „Scînteia" a scris mai pe larg despre el pentru că concedierile au determinat pe muncitorii petrolişti să înceapă energice lupte revoluţionare. „Scînteia" devenea astfel o tribună de educare comunistă a maselor, de trasmitere a experienţei de luptă.

Casa din str. Ecoului 29 în care a funcţionat o redacţie ilegală a „Scînteii"

Intransigenţa „Scînteii" faţă de duşmanul de clasă era un model de principialitate comunistă. Nu era vorba numai de demascarea unei anumite stări de lucruri ci de analiza cauzelor care au determinat-o, de scoaterea la iveală a unor fapte în jurul cărora burghezia organizase în mod obişnuit complotul tăcerii. In 1932, în luna august, condiţiile de viaţă ale muncitorimii se înrăutăţiseră şi mai mult. Se pregătea o nouă micşorare a salariilor cu 20%, iar la C.F.R. se întocmeau liste masive de concedieri. În acelaşi timp preţul pîinii se scumpise. In această situaţie era necesar să se explice omului simplu care sînt motivele pentru care era nevoit să poarte pe umerii săi povara unei vieţi de cruntă mizerie. Intr-un limbaj simplu, convingător, străbătut de ură contra burgheziei, „Scînteia" a dezvăluit o seamă de fapte care înfăţişau adevărul. *„Acum 4 ani* — scria „Scînteia", an II nr. 7 — *burghezia a primit un împrumut de 17 miliarde pe care l-a şi sfeterisit îndată, parte pentru înarmări, parte pentru îmbogăţirea „personală" a celor ce mînuiau fondurile... Iar de îndeplinit condiţiunile grele ale împrumutului trebuie să le îndeplinească tot muncitorii şi ţăranii".*

Capitaliştii străini nu erau însă nişte filantropi. Ei au trimis în Romînia aşa zişi „experţi" — în frunte cu faimosul Charles Rist — în realitate adevăraţi guvernatori coloniali, care să vegheze la jefuirea bogăţiilor ţării, la exploatarea cruntă a poporului şi la pregătirea războiului antisovietic. Pe bază de cifre amănunţite, „Scînteia" a arătat că întreţinerea acestor experţi a costat pe contribuabilul romîn peste 10.000.000 lei. Dar *„experţii financiari n-au venit singuri* — demască „Scînteia". *A venit şi generalul Brayer din statul major francez, au fost şi crucişătoare în „vizită". Şi ca rezultat avem adaptarea portului Constanţa scopurilor militare, prefacerea industriilor în industrii de război".*

Partidul educa masele în spiritul înţelegerii evoluţiei evenimentelor, în spiritul înţelegerii mecanismului luptei de clasă. Comuniştii trezeau vigilenţa maselor muncitoare asupra pregătirilor de război antisovietice ale burgheziei, îndemnau la formarea unui front popular antifascist şi popularizau consecvenţa luptă pentru pace a Statului Sovietic, nădejdea întregii omeniri muncitoare. *„Lupta neostenită a Guvernului Sovietic pentru împiedicarea războiului imperialist antisovietic prin politica consecventă de pace, masele muncitoare din Romînia trebuie s-o sprijine prin luptele lor contra pregătirii războiului antisovietic, pentru apărarea revoluţionară a Uniunii Sovietice"* („Scînteia", an III, nr. 14).

Anii au trecut. „Scînteia" se dovedea cea mai ascuţită armă a partidului. Burghezia vroia cu orice chip s-o reducă la tăcere. Dar i-a fost cu neputinţă. Nici arestările ,nici torturile n-au împiedicat pe comunişti să redacteze, să tipărească şi să difuzeze „Scînteia"... Alături de „Scînteia" s-a format în anii ilegalităţii o presă a adevărului. „Brazda", „Cazarma", „Noi vrem pămînt" şi altele au purtat în oraşe şi sate cuvîntul partidului. Uniunea Tineretului Comunist a editat ziare ilegale ca „Tînărul leninist", care urmînd pilda „Scînteii", sădeau în conştiinţa tineretului devotamentul faţă de lupta pentru eliberarea omului muncitor de sub jugul exploatării.

Desfăşurarea evenimentelor a confirmat pe deplin cele scrise de „Scînteia": fascismul a tîrît Romînia în tîlhărescul război antisovietic, ceea ce a agravat mai mult situaţia maselor muncitoare. Şi tot aşa precum scria în „Scînteia", oamenii sovietici au fost cei care ne-au ajutat să ne cucerim libertatea.

★

La 21 septembrie 1944 „Scînteia" vedea lumina tiparului în legalitate, tipărită în palatul fost al unui apaş de presă ce cu fiecare şantaj îşi ridica cîte un etaj. In „cuvîntul înainte" sta scris ca un angajament al redacţiei: *«„Scînteia" apare pentru prima dată legal. „Scînteia" este organizatorul şi mobilizatorul clasei muncitoare, al ţărănimii, al intelectualilor, al ofiţerilor şi soldaţilor. „Scînteia" este ziarul de apărare a intereselor celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea».*

Zece ani s-au încrustat pe răbojul vremii din ziua aceea cînd cu ochii plini de lacrimile bucuriei oamenii muncii citeau pentru întiia oară „Scînteia" în libertate.

Chipul patriei s-a schimbat mult. In fiecare etapă a luptei sale, poporul muncitor a avut în „Scînteia" un îndrumător înţelept. „Scînteia" a mobilizat masele la luptă pentru răsturnarea burgheziei, pentru reforma agrară, pentru un guvern democratic. Mai apoi, după ce monarhia a fost doborîtă, a chemat poporul muncitor să dezvolte economia naţională, să asigure întărirea sectorului socialist. În prezent, „Scînteia" îndeamnă pe oamenii muncii să lupte pentru creşterea producţiei agricole şi pentru sporirea producţiei bunurilor de larg consum în vederea realizării programului de ridicare a nivelului de trai al maselor. „Scînteia" demască pe organizatorii americani ai unui nou război şi în acelaşi timp susţine politica de pace a U.R.S.S.

Călăuzindu-se după pilda „Pravdei", „Scînteia" a devenit acel organ cu ajutorul căruia partidul se adresează maselor în fiecare zi, în fiecare ceas, conducîndu-le pe drumul socialismului, al bunăstării şi fericirii.

M. RAMURA

O nouă metodă de săpare a sondelor

Forajul cu apă este o metodă sovietică de săpare a sondelor, care aplicată de curînd în schelele noastre petrolifere a produs o adevărată mişcare de masă în rîndurile sondorilor.

Metoda forajului cu apă a fost iniţiată şi experimentată pentru prima dată de brigadierul sovietic R. Allaiarov pe şantierele petrolifere din regiunea Tuimazii. În această regiune deşi se sapă cu turboburul, sondele în foraj străbătînd terenuri tari aveau o avansare destul de mică.

Studiind în mod ştiinţific regimul tehnologic de săpare al sondelor, R. Allaiarov a ajuns la concluzia că se pot obţine viteze de foraj ridicate, dacă se utilizează apa în locul noroiului, cu condiţia ca terenul străbătut de gaura de sondă să nu prezinte pericolul dărîmării pereţilor. Datorită faptului că apa are o vîscozitate mai mică decît noroiul de forare, sapa întîlneşte o rezistenţă la frecare mai redusă. La un consum de energie egal cu cel utilizat la forajul cu noroi, se obţine un debit mai mare şi deci o viteză de circulaţie mai mare a fluidului de foraj.

Apa ieşind din orificiile sapei cu viteză mare loveşte cu putere în talpa sondei. In cazul forajului cu turboburul, datorită creşterii debitului de fluid, se imprimă sapei o turaţie şi o putere de dislocare a rocelor cu mult mai mare.

Apa mai prezintă avantajul, că fiind mai rece decît noroiul din batal (noroiul se încălzeşte în timpul circulaţiei la puţ) răceşte sapa mai bine şi o fereşte de uzură. Aceasta are ca urmare creşterea metrajului pe sapă şi chiar a vitezei de avansare, deoarece sapa se menţine ascuţită o perioadă mai lungă de timp.

Curentul puternic de apă introdus în sondă menţinînd talpa sondei curată, răcind sapa în bune condiţiuni şi ajutînd la dislocarea rocilor, permite o apăsare mai mare pe sapă şi o rotaţie mai mare a sapei, condiţii optime pentru obţinerea unor viteze de foraj ridicate. La forajul cu turboburul, apa prezintă un avantaj în plus. Neconţinînd nisip şi particule de teren în masa ei, apa nu uzează aşa de repede instalaţiile turbinelor. În acest scop durata de funcţionare a turboburului, între două reparaţii, se măreşte cu peste 70 la sută. Săpînd cu apă, petroliştii sovietici au obţinut o viteză mecanică de foraj cu 75 la sută mai mare. Viteza comercială a fost depăşită cu peste 100 la sută iar costul forajului s-a ieftenit foarte mult.

Pentru ca noua metodă să fie cunoscută de toţi tehnicienii de foraj din ţara noastră, materialul documentar al noii tehnologii sovietice a fost difuzat la toate unităţile de foraj.

Primii care au trecut la experimentarea forajului cu apă la noi, au fost petroliştii din Moldova care forează sondele în terenuri similare cu cele din regiunea Tuimazii. Experimentările făcute în 1953 la Moineşti prin săparea cu apă a două sonde n-au dus la rezultatele dorite. Insuccesul s-a datorit în mare parte faptului că debitul pompelor fiind nesatisfăcător, s-a obţinut o viteză mică de circulaţie a apei, se înţelege deci că puterea apei nu era suficientă în antrenarea tuturor particulelor de rocă sfărîmate de sapă. Particulele mai mari de rocă şi nisipul se depuneau la talpă în timpul forajului, înfundînd orificiile sapei, provocînd uneori chiar înţepeniri. Cu mai mult succes au condus experimentările acestei noi metode petroliştii din cadrul unuia dintre oficiile de foraj.

Problema forării cu apă în cadrul acestui oficiu, părea la început destul de dificilă, din cauză că se sapă în terenuri moi şi de tărie mijlocie, aşa că pericolul dărîmării pereţilor găurii de sondă era considerat la început ca inevitabil.

În timpul experimentării noii tehnologii sovietice, s-au săpat cu apă 5 sonde. Din cercetările făcute s-a ajuns la concluzia că apa formează la talpa sondei, împreună cu particulele sfărîmate de sapă, un noroi uşor, care nu provoacă dărîmări sau ochiuri rapide. Or, cum forarea unei sonde nu durează mai mult de 2—3 săptămîni, s-a verificat practic deci, că forajul cu apă se poate aplica în condiţiuni foarte bune şi cu rezultate optime.

În primăvara acestui an s-au luat toate măsurile tehnico-organizatorice în vederea extinderii forajului cu apă în tot trestul II foraj Piteşti. Prima brigadă care a aplicat metoda forajului cu apă în cadrul acestui trest a fost brigada de tineret condusă de brigadierul Tatu Gh. După ce li s-a explicat noua metodă de lucru şi li s-au arătat avantajele atît pentru schelă cît şi pentru sondori personal, tinerii sondori sub îndrumarea continuă a brigadierului Tatu au trecut să aplice noua metodă — forajul cu apă.

Rezultatele obţinute au fost neaşteptate. Brigada de tineret condusă de Tatu Gh. a dat producţiei sonda 183 în numai 9 zile realizînd o viteză comercială de foraj record de 4602,9 m. granic-lună. Succesul însemnat obţinut de această brigadă a avut un puternic răsunet şi în rîndurile celorlalţi petrolişti. El a reuşit să antreneze într-o adevărată mişcare de masă toate brigăzile de foraj din cadrul oficiului pentru realizarea unor viteze de foraj tot mai ridicate. În cadrul acestei mişcări s-au înregistrat alte succese însemnate. Astfel, brigada condusă de Ion Călineţ realizînd o viteză comercială de 5168 m./granic lună a săpat sonda 181 în 8 zile, iar brigada condusă de comunistul Duţă Vasile a săpat sonda 182 în numai 8 zile, realizînd o viteză comercială de 5706,4 m./granic lună. Succese asemănătoare au obţinut şi brigăzile conduse de tovarăşul Soare Ion şi mulţi alţi sondori. Brigada condusă de comunistul Mirea Ion în cadrul întrecerii socialiste pornită în cinstea zilei de 23 August, prin aplicarea noii tehnologii sovietice, a forajului cu apă, a săpat sonda 256 în mai puţin de 5 zile realizînd o viteză comercială de peste 7.621 m./granic lună. Este pentru prima dată cînd în istoria forajului la noi se obţine o asemenea viteză comercială înaltă.

Muncitorii, tehnicienii şi inginerii de la oficiul turbobur Moineşti, stimulaţi de rezultatele strălucite obţinute au reluat experimentările forajului cu apă.

Brigada utemistă condusă de tovarăşul Anghel Stoica învăţînd din experienţa petroliştilor vîrstnici a săpat sonda 885 în 25 zile în loc de 75 zile, realizînd o viteză comercială de 1238,5 m./granic lună, deşi sonda 885 s-a săpat în condiţii grele, într-o regiune accidentată şi greu accesibilă.

Zi de zi se înmulţesc brigăzile de foraj din regiunile petrolifere ale patriei noastre, care aplică metoda forajului cu apă.

De curînd la oficiul de foraj Cîmpina s-a trecut la aplicarea forajului cu apă.

Forajul cu apă avînd ca scop reducerea timpului de săpare a sondelor şi scăderea consumului de chimicale pentru tratarea noroiului de foraj, aduce ţării noastre economii de multe milioane de lei.

Conducerile a numeroase schele au luat măsuri să fie premiate toate brigăzile de foraj, care obţin viteze comerciale ridicate.

Este semnificativ în această direcţie recompensa acordată brigăzii condusă de tovarăşul Duţă Vasile din cadrul unuia dintre oficiile de foraj din ţara noastră. Realizînd viteze comerciale înalte, dînd producţiei sondele cu zeci de zile înainte de termen, membrii acestei brigăzi cum ar fi de pildă tînărul Popazescu Silviu, fruntaş în întrecerea socialistă a primit primă de peste 5.000 lei.

Pentru ca această metodă înaintată, metoda forării sondelor cu apă să fie aplicată de cît mai multe brigăzi, conducătorii tresturilor şi oficiilor de foraj au datoria să ia toate măsurile tehnico-organizatorice necesare pentru extinderea forajului cu apă în toate regiunile unde se obţin rezultate favorabile şi să caute soluţii noi, pentru perfecţionarea metodei.

În această acţiune un ajutor preţios pot să-l dea muncitorii din brigăzile de foraj şi serviciile anexe, care sînt dornici să aplice metode noi de lucru, dornici de a cunoaşte cît mai mult pentru a da patriei noastre tot mai mult ţiţei.

Ing. IOSIF DUMITRESCU

Spectacolul Ansamblului de cîntece şi dansuri al Armatei Populare Chineze de Eliberare

Ansamblul de cîntece şi dansuri al Armatei Populare Chineze de Eliberare a fost în continuare, în cursul zilei de vineri, oaspete al oraşului Cluj.

În cursul dimineţii, în cinstea oaspeţilor, pe scena Operei maghiare de stat a fost prezentat un program artistic la care şi-au dat concursul colectivul Operei maghiare de stat, Ansamblul artistic al armatei din Cluj, precum şi echipa de dansuri a Universităţii „Victor Babeş".

După amiază, pe stadionul „Gh. Gheorghiu-Dej" din localitate, Ansamblul de cîntece şi dansuri al Armatei Populare Chineze de Eliberare a prezentat un nou spectacol. Spectacolul s-a bucurat de un mare succes, artiştii chinezi fiind îndelung aplaudaţi, pentru măestria lor, de miile de spectatori prezenţi.

Seara, sfatul popular al regiunii Cluj şi garnizoana Cluj au oferit în sala mare a Casei Universitarilor o recepţie în cinstea oaspeţilor (Agerpres).

Nepăsare faţă de buna îngrijire a animalelor

Ca urmare a sarcinilor trasate de partid şi guvern pentru dezvoltarea şeptelului de animale, la gospodăria agricolă de stat din Deveselu raionul Caracal, s-au obţinut o serie de realizări în acest domeniu. Astfel, în prezent gospodăria are un număr de 1.800 porcine, 63 vaci cu lapte, 177 tineret bovin, apoi cabaline, păsări etc.

După numărul mare al animalelor existente la GAS Deveselu s-ar părea că lucrurile, în ceea ce priveşte sectorul zootehnic, merg bine. Realitatea este însă cu totul alta. Deşi cu un efectiv foarte mare de animale, gospodăria agricolă de stat din Deveselu nu şi-a realizat sarcinile de plan în ceea ce priveşte producţia de lapte şi fătări. Pînă în prezent, planul producţiei de lapte n-a fost îndeplinit decît în procent de 85 la sută, iar planul producţiei de fătări numai în proporţie de 45 la sută. Neîndeplinirea planului de producţie la această gospodărie se datoreşte în primul rînd insuficientei asistenţe zooveterinare. Dînd dovadă de lipsă de interes în muncă inginerul zootehnist Trancă Grigore este străin de importantele sarcini ce-i revin. Numai aşa se explică faptul că un mare număr de purcei şi grăsuni sînt în prezent bolnavi de variolă. Cum poate fi apoi calificat faptul că purceii bolnavi, în loc să fie izolaţi de ceilalţi, au fost lăsaţi în boxe alăturate, ceea ce a făcut ca boala să se extindă?

De asemenea, la GAS Deveselu nu s-a dus lupta pentru mărirea productivităţii animalelor, pentru combaterea sterilităţii animalelor. Multe scroafe şi vaci au rămas sterpe deoarece n-au fost date la montă la timpul potrivit. Toţi vierii de la această gospodărie sînt necorespunzători pentru producţie, fiind prea mari şi bătrîni. Aceasta a făcut ca aproape 50 la sută din scroafe să rămînă sterile.

Şi îngrijirea animalelor la această gospodărie lasă foarte mult de dorit. Hrănirea, curăţenia, ţesălatul nu se fac la timp, aceasta lăsîndu-se doar pe seama îngrijitorilor. Cazarea animalelor se face în grajduri murdare, necorespunzătoare.

Deşi în anii trecuţi, gospodăria agricolă de stat Deveselu a fost lipsită de furaje, conducerea gospodăriei n-a luat măsurile necesare nici în anul acesta pentru asigurarea bazei furajere.

Toate aceste lipsuri au făcut ca la GAS Deveselu producţia sectorului zootehnic să fie slabă. Pentru lichidarea acestor lipsuri serioase, conducerea gospodăriei trebuia să ia grabnice măsuri, trăgînd la răspundere cu toată asprimea pe acei ce manifestă dezinteres şi nepăsare faţă de avutul statului. Conducerea gospodăriei este de asemenea datoare să ia toate măsurile şi să muncească cu toată grija pentru întărirea şi dezvoltarea sectorului zootehnic, sarcină de cea mai mare însemnătate pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Corespondent
TEOFIL SILVE

AVIAŢIA CU REACŢIE

I. Merkulov
constructor

Ţara Sovietică se mîndreşte pe drept cuvînt cu flota sa aeriană. Încă înainte de Marele Război pentru Apărarea Patriei, U.R.S.S. s-a situat pe primul loc din lume în ce priveşte întinderea liniilor aeriene şi traficul de mărfuri al transporturilor aeriene. In prezent lungimea totală a liniilor aeriene depăşeşte 200.000 km. Transporturile aeriene dau un uriaş cîştig de timp. Distanţa de la Moscova la Habarovsk, de pildă, pe care trenul accelerat o parcurge aproximativ în zece zile, avionul o străbate în 28 de ore.

Dar pentru zborul cu viteze tot mai mari trebuie mărită neîncetat puterea motoarelor de aviaţie. Cu cît e mai mare viteza de zbor, cu atît mai mare este puterea instalaţiei necesare avionului. De exemplu: pentru a zbura cu o viteză de 300 km./oră, un avion de pasageri cu 20 de locuri are nevoie de o instalaţie de forţă de 1000 cai putere. Pentru a se deplasa cu o viteză de 600 km./oră acelaşi avion are nevoie de un motor cu o putere de aproximativ 8000 cai putere. Prin îmbunătăţirea formei exterioare a avioanelor se reuşeşte să se reducă întru cîtva rezistenţa aerului şi prin aceasta să se reducă puterea necesară. Dar orice formă ar avea avionul, pentru a zbura cu o viteză de peste 1000 km./oră aproape de suprafaţa pămîntului, el va avea nevoie de un motor de zeci de mii de cai putere. De aceea întreaga istorie a luptei pentru viteză în aviaţie, este în primul rînd istoria luptei pentru ridicarea puterii motoarelor de avioane.

Perfecţiunea motoarelor de aviaţie se determină în primul rînd după puterea care revine unui kilogram din greutatea construcţiei, adică după aşa numita putere specifică a motorului. Spre sfîrşitul celui de al 2-lea război mondial, instalaţiile de aviaţie aveau o putere specifică de aproape 2 cai putere pe kg. Pe avioane se instalau motoare cu o putere de 2-3000 cai putere. Dar cînd vitezele de zbor au început să se apropie de vitezele sunetului, au fost necesare motoare de zeci de mii de cai putere. Un motor cu pistoane cu o astfel de putere ar avea o greutate uriaşă şi ar fi inutilizabil din punct de vedere practic pentru un avion de mare viteză.

Pentru dezvoltarea cu succes a aviaţiei era necesar un nou motor — avînd dimensiuni şi greutate reduse, care să dezvolte o putere de zeci de mii de cai putere. Constructorii sovietici de avioane au rezolvat această problemă pe baza realizărilor remarcabile ale ştiinţei şi tehnicii patriei noastre. Ei au creat noi motoare — motoarele cu reacţie.

Peste o jumătate de veac dezvoltarea aviaţiei a mers pe drumul îmbunătăţirii calităţilor de zbor ale avioanelor cu motoare cu elice. Sub ochii noştri a fost creată o aviaţie nouă, diferită din punct de vedere calitativ — aviaţia cu reacţie.

Viteza de zbor a crescut brusc cu 250—300 km. pe oră.

Inalta eficacitate a motoarelor cu reacţie constă în solicitarea termică extrem de mare, cu care funcţionează camerele lor de combustiune. Asupra mărimii acestei solicitări ne putem face o imagine pe baza următoarelor exemple. Se ştie că în cazanele cu abur obişnuite, pe fiecare litru din spaţiul focarului se degajă într-o secundă aproape o calorie; la motoarele de aviaţie cu pistoane, solicitarea termică este de aproximativ 30 calorii pe 1 litru de volum al cilindrului pe secundă, iar la motoarele cu reacţie ea atinge 800 calorii pe 1 litru de volum al camerii pe secundă. Această uriaşă energie, degajată prin arderea combustibilului, este transformată de motorul cu reacţie în lucru mecanic util — în mişcarea avionului.

Drept bază pentru dezvoltarea întregii tehnici reactive moderne, a servit teoria mişcării reactive, creată de eminentul savant sovietic K. E. Ţiolkovski. Pe baza lucrărilor sale clasice se construiesc în zilele noastre avioanele cu reacţie.

Sprijinindu-se pe munca lui Ţiolkovski, savanţii şi constructorii sovietici au creat avioane cu reacţie, care funcţionează cu combustibil lichid, aşa numitele motoare fuzee (prescurtat — J.R.D.)

Primele motoare fuzee din ţara noastră au fost construite şi experimentate cu succes de F.A. Ţander în anii 1930—1932. În aceiaşi ani au avut loc zborurile încununate de succes ale rachetei meteorologice construită de M. C. Tihonravov. În anul 1936 inginerul A. I. Poliarnîi a experimentat cu succes motorul fuzee pentru racheta meteorologică. În anul 1939 inginerul L. S. Duşkin a creat pentru avion un motor fuzee cu forţă de tracţiune reglabilă.

Primul zbor al omului pe un avion cu motor fuzee a fost efectuat în ţara noastră de către pilotul de încercare V. P. Fedorov. Acest zbor istoric a avut loc în februarie 1940.

În anul 1941 a fost proiectat şi construit sub conducerea constructorului V. F. Bolhovitinov un avion cu motor fuzee.

La 15 mai 1942 a decolat pentru prima dată un avion cu motor fuzee.

Motoarele fuzee vor permite avioanelor să zboare la mari înălţimi cu viteze uriaşe. Acestea sînt singurele motoare, cunoscute în prezent, capabile să asigure un zbor cu o viteză de 6—7000 km. pe oră. În viitor motoarele de acest tip vor permite şi zborurile în spaţiul cosmic.

J.R.D. este motorul marilor viteze şi înălţimi de zbor. La viteze de zbor de mai puţin de 5—6000 km. pe oră este mai convenabilă folosirea unor altor tipuri de motoare de aviaţie cu reacţie. J.R.D. are nevoie de carburant lichid şi oxidant lichid. La o tonă de carburant se consumă de obicei 3—5 tone de oxidant lichid. Rezervele de oxidant care au o mare greutate împovărează avionul cu reacţie. De aceea pentru zborurile în atmosferă este mai convenabil să se folosească un motor care funcţionează nu cu oxidant lichid, ci cu aerul atmosferii. Ştiinţa sovietică a creat asemenea motoare cu reacţie, care folosesc pentru funcţionarea lor aerul atmosferic. Sînt aşa numitele motoare cu reacţie cu aer (V.R.D.). Teoria lor a fost elaborată încă în anul 1929 de renumitul savant sovietic — academicianul B. S. Stecikin.

Deosebim diferite tipuri de motoare cu reacţie cu aer în funcţie de metoda introducerii aerului în camera de combustiune. Cel mai simplu tip este motorul V.R.D. statoreactor. Mişcarea avionului creează presiunea necesară a aerului în camera de combustiune. Cu cît este mai mare viteza de zbor, cu atît mai mare va fi presiunea aerului. De exemplu: la o viteză de zbor de 5000 km. pe oră, la o înălţime de 12 km., unde presiunea atmosferică este de 5 ori mai mică decît la suprafaţa pămîntului, pe seama folosirii presiunii curentului de aer se poate crea în camera de combustiune a motorului V.R.D. statoreactor o presiune de peste 30 atmosfere.

Primele statoreactoare V.R.D. în istoria tehnicii au fost create şi experimentate în anul 1933 de profesorul I. A. Fobedonosţev. În anul 1939 ele au fost experimentate pentru prima oară în aer.

Tot atunci a fost asigurată pornirea singură a motorului în timpul zborului şi stabilirea procesului de ardere. Pe la începutul anului 1940 pilotul putea de-acum să pornească şi să oprească motoarele cu reacţie de mai multe ori în timpul zborului şi să le regleze tracţiunea. În anul 1940 pe avionul lui N. N. Polikarpov „I.—153" au fost experimentate motoare statoreactoare de mari dimensiuni. După P. E. Loghinov, la experimentarea motoarelor V.R.D. statoreactoare au luat parte piloţii de încercare N. A. Sopoţko, A. V. Davidov şi A. I. Jukov. Zborurile acestor piloţi din anii 1939 şi 1940 au fost primele zboruri din lume cu motoare cu reacţie cu aer.

În anii războiului un mare număr de inventatori şi constructori sovietici au lucrat cu succes la crearea motoarelor cu reacţie şi la experimentarea lor în aviaţie.

Statoreactoarele V.R.D. sînt de cea mai mare eficacitate la zborurile cu o viteză de 2—5000 km. pe oră. E uşor să ne închipuim importanţa extrem de mare, pe care o vor avea avioanele cu astfel de motoare. Cu un avion de pasageri rapid cu statoreactoare V.R.D. se vor putea efectua zboruri, de pildă, de la Leningrad la Vladivostok numai în 2 ore.

Pe avioanele cu reacţie moderne, care nu au atins încă viteze de zbor atît de înalte, trebuie folosite motoare cu reacţie cu aer cu comprimare artificială. Presiunea aerului este mărită cu ajutorul unui compresor. Compresorul este acţionat de o turbină cu gaze. Motoarele cu compresor şi cu turbină cu gaze au primit denumirea de motoare turboreactoare (T.R.D.).

Prima schemă de motor turboreactor a fost elaborată încă în anul 1909 de inginerul rus Gherasimov.

Un curajos inovator în dezvoltarea motoarelor turboreactoare a fost renumitul constructor de avioane sovietic A. M. Liulka. Lucrînd la ele din anul 1934 A. M. Liulka a întocmit o serie de scheme de motoare turboreactoare cu cîţiva ani înainte de apariţia unor proiecte asemănătoare peste hotare.

La succesul lucrărilor de creare a motoarelor cu reacţie cu aer care au instalaţie de turbină cu gaze a contribuit preţiosul aport al savanţilor sovietici în teoria turbinelor cu gaze şi a compresoarelor. Deosebit de mari sînt meritele în acest domeniu ale academicianului B. S. Stecikin, ale profesorului V. M. Makovski, V. V. Uvarov, G. I. Zotikov, G. S. Jiriţki, V. I. Dmitrievski. Pe baza lucrărilor oamenilor de ştiinţă sovietici glorioşii noştri constructori de avioane, academicianul A. A. Mikulin şi academicianul V. I. Klimov au creat o serie de minunate construcţii de motoare turboreactoare.

În prezent motorul turboreactor este cel mai răspîndit motor de aviaţie.

Poporul sovietic nu a fost numai primul care a creat motoarele cu reacţie. Piloţii noştri au fost primii care şi-au însuşit arta zborului cu avioane cu reacţie.

In anul 1947 colonelul Polunin a demonstrat pentru prima oară în istoria aviaţiei figuri de înalt pilotaj cu un avion cu reacţie de construcţia lui A. S. Iakovlev. In acelaşi an un grup de piloţi sub comanda colonelului Hromov a executat pilotaj de cea mai înaltă clasă în grup cu avioane cu reacţie.

De la primele zboruri ale aviatorilor sovietici cu avioane cu reacţie au trecut aproape 15 ani. În acest timp aviaţia cu reacţie a obţinut succese remarcabile. După cum se vede din presă, avioanele moderne de vînătoare au o viteză de 1100 km. pe oră. Recordul mondial de viteză de zbor la suprafaţa pămîntului înregistrat oficial este de 1212 km. pe oră. La mari înălţimi avioanele turboreactoare au atins o viteză de aproape 2000 km. pe oră.

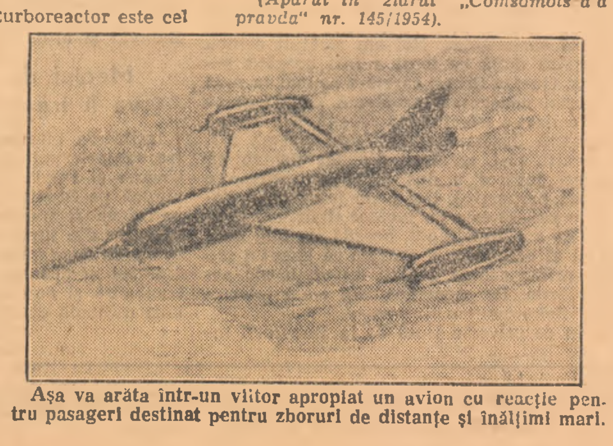
După avioanele de vînătoare, motoarele turboreactoare au început să fie folosite şi la bombardiere. Bombardierele multimotoare cu reacţie cu greutate de zbor de zeci de tone, au o viteză de aproape 1000 km. pe oră. Se lucrează la crearea şi exploatarea experimentală a unor avioane cu reacţie pentru pasageri.

Motoarele turboreactoare au ajuns în prezent la o mare perfecţiune. Ultimele modele de astfel de motoare, descrise în literatura aeronautică, dezvoltă o forţă de tracţiune pînă la 7000 kg.

Savanţii, constructorii, inovatorii în producţie sovietici lucrează neobosit la perfecţionarea aviaţiei cu reacţie. Înconjuraţi de grija Partidului Comunist şi a Guvernului Sovietic, ei îşi dedică toate forţele pentru dezvoltarea flotei aeriene a patriei noastre. Milioane de oameni sovietici au privit cu mîndrie şi bucurie în zilele paradei aeriene de la 1 Mai 1954 coloanele de bombardiere şi avioane de vînătoare cu reacţie, care au trecut deasupra Pieţii Roşii cu o viteză apropiată de viteza sunetului.

Navele cu reacţie, conduse de eroicii piloţi sovietici, pe care partidul nostru i-a educat în spiritul devotamentului nemărginit faţă de patrie, sînt apărătorii de nădejde ai muncii paşnice creatoare a popoarelor Uniunii Sovietice.

(Apărut în ziarul „Comsomolscaia pravda" nr. 145/1954).

Aşa va arăta într-un viitor apropiat un avion cu reacţie pentru pasageri destinat pentru zboruri de distanţe şi înălţimi mari.

Comunicatul agenției TASS

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite următorul Comunicat:

Potrivit planului privind cercetările științifice, în ultimele zile a fost efectuată în Uniunea Sovietică experimentarea unuia din tipurile de armă atomică. Experimentarea a avut drept scop studierea acțiunii exploziei atomice.

In cursul experimentării au fost obținute rezultate prețioase care vor ajuta oamenilor de știință și inginerilor sovietici să rezolve cu succes problemele legate de apărarea împotriva unui atac atomic.

Lucrările Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină

PEKIN 17 (Agerpres). — TASS

Atenția întregului popor chinez este îndreptată în aceste zile spre Pekin, unde își continuă lucrările prima sesiune a Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină.

Prezidiul ședinței din 16 septembrie a fost format din Sun Cin-lin, Cen I, Ma Siu-lun, Lai Jo-iui, Dalai-Lama și alți deputați.

După ce la propunerea lui Cen I deputații au ales în unanimitate Comisia de validare și Comisia de redactare, au urmat dezbaterile la raportul lui Liu Șao-ți „Cu privire la proiectul de Constituție al R.P. Chineze". A luat cuvîntul deputatul Lin Bo-ciu.

Convocarea Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină și apropiata adoptare de către Adunare a Constituției R.P. Chineze, a spus Lin Bo-ciu, produce o imensă bucurie întregii noastre țări, întregului popor. Această constituție este rezultatul luptei îndelungate și perseverente a poporului chinez pentru eliberare, ea reflectă interesele fundamentale ale poporului, năzuința lui puternică spre un viitor luminos — socialismul. Constituția noastră, a spus Lin Bo-ciu, reprezintă o sintetizare a experienței conducătorilor noștri și a poporului nostru, îmbinarea experienței Chinei cu experiența Uniunii Sovietice și celorlalte țări de democrație populară.

Referindu-se la grija cu care sînt înconjurate femeile și copiii în China, deputatul Den In-ciao a spus că toate decretele și măsurile din ultimii cinci ani ale Guvernului Popular în acest domeniu nu urmăresc decît un singur scop — de a îmbunătăți situația femeilor, de a face din ele membre egale în drepturi ale societății, de a asigura un viitor fericit tinerei generații.

A urmat apoi la cuvînt deputatul Hu Iao-ban, care a vorbit despre drepturile largi de care se bucură tineretul în China populară. Constituția, a spus el, pe care urmează să o adopte actuala sesiune a Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină, reprezintă un manual viu pentru tineretul nostru, din care vom sorbi cunoștințe și forță.

Luînd cuvîntul în ședința din 16 septembrie, Dalai Lama a subliniat că poporul tibetan, care vreme îndelungată a suferit crunt de pe urma agresiunii imperialiste, a dobîndit acum libertatea și pășește astăzi în familia unită a popoarelor Chinei pe calea înfloririi economice și culturale.

Deputatul Ciu Ven-cian, reprezentant al eroicei Armate Populare de Eliberare, precum și alți deputați au exprimat voința fermă a poporului chinez de a elibera Taivanul și de a elibera pe concetățenii săi de sub jugul clicii venale a lui Cian Kai-și.

În ședința din 16 septembrie au luat cuvîntul 30 de deputați. La 17 septembrie vor continua dezbaterile la raportul prezentat de Liu Șao-ți

Dulles în căutare de noi formule pentru reînarmarea Germaniei occidentale

NEW YORK 17 (Agerpres). — Presa americană consideră vizita lui Dulles la Bonn și Londra ca un indiciu că Statele Unite intenționează să accelereze înarmarea Germaniei occidentale prin includerea ei în calitate de „membră cu drepturi egale" în uniunea nord-atlantică (N.A.T.O.). Comentatorii atrag atenția asupra faptului că Dulles a refuzat să plece la Paris și apreciază aceasta ca un mijloc de presiune asupra guvernului francez. Reston, corespondentul din Washington al ziarului „New York Times", scrie că Dulles „ocolește intenționat Parisul" pentru a arăta Franței „că Statele Unite sînt ferm hotărîte să înarmeze pe germani, cu sau fără consimțămîntul guvernului francez".

Comentatorul diplomatic al lui „Birmingham Post" declară că S.U.A. îl sprijină pe Adenauer care tinde să găsească o formulă de înlocuire a „comunității defensive europene", care să fie cît mai apropiată de varianta inițială a acestui plan. „De aceea — arată ziarul — în momentul de față Londra și Washingtonul au, se pare, păreri diferite în problemele de politică înaltă. In cercurile diplomatice din Londra se consideră că conferința celor nouă puteri care urmează să aibă loc la sfîrșitul lunii septembrie este în prezent mai importantă ca oricînd, întrucît divergențele anglo-americane au devenit mult mai reale decît se putea presupune..."

BONN 17 (Agerpres). — Agențiile de presă occidentale transmit comunicatul dat publicității în urma întrevederilor care au avut loc la Bonn în zilele de 16 și 17 septembrie între secretarul Departamentului de stat american Dulles și cancelarul Adenauer. După ce subliniază că țelurile politicii americane în Europa nu trebuie abandonate „din cauza unui insucces" (eșuarea tratatului C.D.E.), comunicatul arată mai departe că secretarul Departamentului de stat american și cancelarul de la Bonn au ajuns la un acord asupra problemei acordării suveranității Germaniei occidentale.

LONDRA 17 (Agerpres). — La sosirea sa la Londra J. F. Dulles a declarat printre altele corespondenților agențiilor străine de presă: „Comunitatea atlantică se află în fața unei situații grave în urma eșecului suferit de C.D.E. și a faptului că ea nu a fost desăvîrșită. Am venit în Anglia să discut cu d-nii Churchill și Eden mijloacele prin care s-ar putea face față acestei situații".

Vizita lui Dulles la Londra n-a durat decît cîteva ore. La sfîrșitul întrevederilor pe care le-a avut în capitala Angliei, a fost dat publicității un comunicat în care se arată că între Eden și Dulles au avut loc schimburi de vederi în legătură cu recentele lor călătorii în Europa.

Comunicatul precizează că „ei au discutat despre situația creată prin respingerea C.D.E. de către Adunarea Națională Franceză" și că cei doi miniștri de externe „sînt de acord în ce privește necesitatea unei acțiuni rapide". Comunicatul declară de asemenea că ei sînt în favoarea unei conferințe pregătitoare care să studieze chestiunea includerii pe o bază de egalitate a Germaniei occidentale într-un bloc al țărilor apusene.

Ziarul „Borba" despre problemele politice europene

BELGRAD 17 (Agerpres). — TASS

Într-un articol intitulat „Adevărata politică europeană", semnat de Ioze Smole, ziarul „Borba" scrie:

Pentru ca o comunitate europeană să fie într-adevăr o comunitate și într-adevăr europeană, ea trebuie să cuprindă un număr cît mai mare de state europene independente și suverane, iar nicidecum numai șase state. Din aceleași considerente o astfel de comunitate trebuie să se bazeze pe colaborarea multilaterală a țărilor europene, indiferent de orînduirea lor socială sau de sistemul lor politic. Ea trebuie să fie întru totul liberă de orice balast ideologic și de orice tendințe de exclusivism ideologic.

Și, în fine, o comunitate europeană trebuie să ia ființă și să se dezvolte ca factor de sine stătător. Numai în caracterul ei de sine stătător poate să rezide adevărata ei valoare. Iată de ce ea nu poate fi o anexă a pactului Atlantic și nu poate fi inclusă în mecanismul politicii blocurilor. Acest lucru nu exclude, bineînțeles, în niciun caz posibilitatea ca diferitele state europene să rămînă membre ale pactului atlantic — comunitatea europeană însă ca atare trebuie să fie de sine stătătoare.

O informație născocită a unui ziar suedez

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite:

Recent presa suedeză a răspîndit o informație potrivit căreia în apele teritoriale suedeze din regiunea orașului Stockholm a fost descoperit un submarin necunoscut. La 12 septemprie ziarul suedez „Aftonbladet" a publicat un articol în care se trage concluzia că apele teritoriale suedeze ar fi fost violate de un submarin sovietic.

Agenția Tass este împuternicită să declare că această afirmație a ziarului „Aftonbladet" este pe de-a întregul născocită.

Noi livrări de armament american pentru Cian-Kai-și

PEKIN 17 (Agerpres). — China Nouă

După bombardarea forțelor ciankaișiste din insula Quemoy de către artileria Armatei Populare Chineze de Eliberare, autoritățile americane au intensificat livrările de armament destinate bandei ciankaișiste din Taivan.

Agențiile de presă occidentale dezvăluie că grupul unit al șefilor de stat major ai armatei americane a dat instrucțiuni să se acorde bandei ciankaișiste „tot sprijinul în ce privește transportul și aprovizionarea". La 14 septembrie, un purtător de cuvînt al departamentului apărării al S.U.A., a declarat că în Taivan sosește fără întrerupere material de război american. Tot la 14 septembrie, ofițeri din marina de război americană au declarat că este posibil ca autoritățile americane să pună la dispoziția bandei ciankaișiste vase pentru transportul armelor și echipamentului din Taivan în Quemoy.

Grupul de consilieri militari americani din Taivan, care în prezent este alcătuit din 900 de persoane, are misiunea să intensifice ajutorul dat lui Cian Kai-și. La 11 septembrie, William Chase, șeful grupului, a plecat în grabă în insula Quemoy pentru a se consfătui cu ofițerii ciankaișiști și a inspecta trupele staționate acolo. Agenția Reuter relatează că Chase a conferit recent cu ofițerii superiori americani și a hotărît să înființeze pe insula Quemoy un centru de aprovizionare și transport.

Scurte știri

● La ședința din 15 septembrie a secretarilor comisiei militare de armistițiu, reprezentantul părții coreeano-chineze a protestat împotriva repetatelor încălcări ale acordului de armistițiu săvîrșite de către aviația americană. În perioada 31 iulie — 9 septembrie, aviația militară americană a pătruns de 16 ori în regiunea controlată de partea coreeano-chineză.

● Începînd din 11 septembrie, ziarele din Teheran publică numeroase știri despre arestările în rîndul ofițerilor din armata, poliția și jandarmeria iraniană, care ar fi făcut, chipurile, parte din „organizația militară a Partidului popular" și ar fi pus la cale o lovitură de stat.

● În cursul zilei de 16 septembrie, la Cairo au continuat conversațiile între primul ministru irakian Nuri Said și premierul egiptean Gamal Abdel Nasser. Se știe că Irakul care a acceptat anul trecut un ajutor militar din partea S.U.A. și este favorabil politicii americane, încearcă să atragă și alte țări arabe în lanțul alianțelor agresive de genul axei Ankara-Caraci.

● În urma amploarei pe care a luat-o lupta pentru eliberarea condamnaților politici din Tunisia, autoritățile colonialiste franceze au fost silite să-l elibereze din închisoare pe Mohamed Ennafa, secretarul Partidului Comunist din Tunisia.

● În cursul după amiezii de 16 septembrie, în orașul Orleansville din Algeria a fost înregistrat un nou cutremur puternic. Ultimele clădiri din oraș care mai rămăseseră în picioare în urma cutremurelor precedente s-au prăbușit. Numărul morților se ridică la 1.412.

● Tinerii din Italia se lasă tot mai greu înșelați de negustorii de carne de tun, care încearcă să-i atragă să se înroleze în „legiunea străină", instrument de reprimare a mișcărilor anti-coloniale. Agenția italiană Ansa relatează că, cu prilejul recrutărilor pentru „Legiunea străină", numai trei tineri s-au înrolat, și aceștia „deoarece li s-a promis — spune Ansa — că vor avea posibilitatea realizării unor cîștiguri ușoare".

In preajma marilor evenimente sportive de la Budapesta și București

Marile stadioane „Nepstadion" din Budapesta și „23 August" din București găzduiesc mîine dubla întîlnire internațională de fotbal dintre echipele reprezentative A și B ale R.P.R. și R. P. Ungară.

Aceste întîlniri constituie fără îndoială unul dintre cele mai grele examene căruia trebuie să-i facă față fotbalul din țara noastră. Este bine cunoscută în lumea întreagă valoarea fotbalului maghiar, care, în ultimii ani, s-a impus de nenumărate ori prin excelentele rezultate obținute de reprezentativa R. P. Ungară în întîlnirile internaționale.

Echipa selecționată a R.P.R. angrenată în jocurile de calificare pentru campionatul mondial desfășurat anul trecut, a obținut două victorii în fața reprezentativei R. P. Bulgaria și a pierdut de două ori la R. Cehoslovacă. Anul acesta, fotbaliștii noștri au jucat cu echipa R. D. Germane la Berlin unde au cucerit o frumoasă victorie cu rezultatul de 1-0.

Joi seara a plecat spre Budapesta reprezentativa A a țării noastre.

În ceea ce privește reprezentativele B ale celor două țări care urmează să joace la București, acestea sînt alcătuite, în cea mai mare parte din jucători tineri, dintre care mulți s-au mai întîlnit cu șase săptămîni în urmă la Budapesta cu prilejul finalei competiției de fotbal din cadrul Jocurilor Mondiale Universitare.

Formațiile R P. Ungare și R.P.R.

Iată formațiile definitive pe care le vor alinia echipele celor două țări în jocurile de la Budapesta și București. **Budapesta**: R. P. Ungară: (A) Grosici — Buszanski, Lorant, Lantos — Bozsik, Kotasz — Toth II, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Feniyvessi.

R.P.R.: Toma — Zavoda II, Apolzan, Băcuț I — Călinoiu, Serfözo — Gîrleanu, Nicușor, Ozon, Zeană, Suru.

București: R.P.R. (B): Voinescu — Pahonțu, Androvici, Ivănescu — Hidișan, Peretz — Suciu, Georgescu, Ene, Avasilichioaie, Dragoman.

R.P. Ungară (B): Gulyas — Kalmar, Borzsei, Dalnoki — Szabo, Dekany — Sandor, Sordaș, Palotas, Aszpirany, Toth Mihaly.

În deschiderea acestor întîlniri azi la Budapesta se dispută jocul dintre echipele reprezentative de juniori ale R. P. Ungare și R.P.R.

★

Președintele Federației ungare de fotbal, Barcz Sandor a făcut o declarație trimisului special al Agenției Romîne de presă la Budapesta:

„Întîlnirea de duminică este privită de către conducerea Federației noastre cu toată seriozitatea. Noi am alcătuit echipa noastră după ce lotul a fost pregătit serios. Gustav Szbeș, care s-a ocupat în mod special de această problemă, consideră că a realizat o selecționată reușită. Din echipa noastră lipsește însă Czibor, dar am fost nevoiți să-l scoatem din lot pentru că acest jucător a dus în ultima vreme o viață nesportivă. Noi l-am înlocuit cu Feniyvessi. El este un jucător tînăr, are doar 21 de ani, este rapid, posedă un bun control al balonului și credem că debutul său în prima echipă a țării nu va înșela așteptările. De asemenea, noi l-am înlocuit pe Zakarias cu Kotasz.

În ce privește jocul de la București între reprezentativele B, eu cred că am alcătuit o formație destul de puternică. Aspirany și Toth din linia noastră de atac sînt tot atît de buni ca și Feniyvessi. De asemenea, am alcătuit după o minuțioasă pregătire echipa noastră de juniori. Sînt cîteva talente care în curînd vor face cinste fotbalului nostru. Este vorba despre interul stînga Farkaș și fundașul dreapta Vekony. Eu cred că acest meci cu reprezentativa romînă va fi foarte spectaculos".

Sosirea la București a fotbaliștilor maghiari

Aseară a sosit în Capitală echipa reprezentativă secundă de fotbal a R.P. Ungare care va întîlni duminică echipa selecționată B a R.P.R. La sosire în gara de nord sportivii maghiari au fost întîmpinați de reprezentanți ai C.C.F.S. și de membri ai comisiei centrale de fotbal care le-au făcut o călduroasă primire.

Din lotul echipei maghiare fac parte cunoscuții internaționali Palotas, Șandor, Toth Mihaly, Csordas, Gulyas, Geller, Dalnoki și alții.

Meciul de la Budapesta va fi transmis prin radio

Intîlnirea internațională de fotbal dintre echipele reprezentative A ale R. P. Ungare și R.P.R., care se ve disputa duminică pe Stadionul Popular din Budapesta, va fi transmisă în întregime cu începere din jurul orei 16,30 pe stațiile de radio cu lungimile de undă de 351, 1935, 285, 261 și 206 m. Repriza a doua va fi transmisă și pe stația de radio cu lungimea de undă de 397 m.

(Agerpres)

Asasini — victime ale asasinilor

OMUL — ce mîndru sună acest cuvînt — spunea Gorki și în exprimarea sa limpede, simplă dar care cuprinde mai mult miez decît pagini întregi de roman, această expresie devine un capăt de acuzare, devine un text de lege cu toate că oficial nu a fost legiferat. Da, devine act de țintuire pe banca criminalilor, a celor care în „țara diavolului galben" — ca să folosim tot o expresie gorkiană — îl aduc înapoi pe **Om** la comportarea strămoșilor noștri din Neanderthal sau și mai înainte. Și nu se pot acorda nici un fel de circumstanțe atenuante căci sînt crime făptuite cu premeditare după un plan bine stabilit la nivel guvernamental.

In continuare faptele ar trebui expuse „la rece" ca în justiție, dar e imposibil să le parcurgi fără a avea impresia că te-ai îmbăiat în canalul de scurgere a murdăriilor. Simți deopotrivă dezgust și mînie căci toți acești tineri otrăviți de care vorbește mai jos articolul și fotografiile nu sînt criminali cum ar părea la prima vedere ci victime ale asasinilor care omoară

cu ajutorul hîrtiei, a celuloidului benzii de cinema sau prin unde radiofonice. Cum ar spune „Vocea Americii", într-o romîncască newyorkeză, „tehnica americană și-a spus cuvîntul".

Priviți prima fotografie. Ea este un document oficial transmis de serviciul fotografic al cunoscutei agenții americane „Associated Press". In explicație se spune: **Băiat asasin arestat. Sergentul de poliție N. W. Smith ține de umeri pe David Crozier, de 11 ani, din Herminston, statul Oregan, după ce băiatul și-a recunoscut crima. „Cînd voi fi pus pe scaunul electric?" a întrebat băiatul care își înjunghiase tatăl și mama pentru că „nu îi putea suferi".** Lăsați ziarul, priviți în jur, cîteva minute. Nu se poate să nu treacă un băiețel. Uitați-vă bine la el, închideți ochii și gîndiți-vă că un asemenea pui de om ar fi omorît doi oameni, dar luați seama, nu oameni oarecari ci pe tata, pe mama. Vi se pare un coșmar, un lucru de neconceput.

Dar nu vă pripiți. Reveniți la lectura ziarului și citiți această relatare. **„Lucy este o fetiță de 10 ani, în clasa a IV-a elementară. Părinții nu prea se ocupă de ea și de aceea ea ar prefera să locuiască cu mătușa ei într-o locuință mai frumoasă. Prilejul i se ivește atunci cînd mama ei, doamna Johnson vrea să fugă cu un amant. Cînd cei doi care tocmai ieșeau pe ușă cu bagajele în mînă se întîlnesc față în față cu domnul Johnson, Lucy, pîndind de la fereastra etajului II își împușcă tatăl cu un revolver de calibrul 32. Amantul fuge, în timp ce Lucy pune revolverul în mîna mamei sale care era pe punctul de a leșina. Mama lui Lucy și amantul ei sînt înfățișați apoi pe scaunul electric.**

Iar în scena finală a patricidului intitulată „Foloasele patricidului" Lucy poate fi văzută zîmbind și făcînd cu ochiul deoarece acum locuiește cu mătușa sa în casa cea mai frumoasă pe care și-a dorit-o". Acest lung citat este scos din răspîndita revistă americană reacționară „Reader's Digest" și după cum se poate deduce, povestește cuprinsul unui comics — cărți pentru copii editate în S.U.A. cu poze și scurte explicații. Și pentru cei care se îndoiesc că se pot tipări asemenea monstruozități iată reproducerea scenelor finale ale comicsului povestit de amintita revistă „Reader's Digest". (Cele trei desene de mai sus). Pe primul desen scrie: **„In statul nostru asasinii mor pe scaunul electric. Mamei i-a venit mai întîi rîndul..."** Pe desenul al doilea scrie: **„...apoi urmă, Steve"** (amantul N. N.). Și ca încheiere Lucy exclamă fericită: **„...tocmai după cum speram să se termine după ce l-am omorît pe tăticu de la fereastra dormitorului cu revolverul pe care-l știam că se află în noptieră. După aceea m-am dus jos, am pus revolverul în mîna mămichii și începui scena cu plînsul..."** (textul la al treilea desen). Totul povestit în amănunt, chiar și calibrul revolverului. Trebuiesc doar crescuți copii demni de modelele din cărți. Și David Crozier este astăzi, dacă mai există pe lumea aceasta, orfan. El a învățat cum să procedeze de la Lucy sau de la Mary, eroina altui comics, care o asfixiază pe mama sa adoptivă, sugrumînd-o cu o frînghie.

Din nenorocire David Crozier nu este un caz singular, căci criminalii minori în S.U.A. nu mai sînt cazuri patologice ci țin de banalitatea cotidianului. Iată-l pe Claus Eishen din Kearwy, statul New Jersey (în fotografia a doua). El are numai 16 ani. Dar revolverul pe care îl ține în mînă polițistul i-a aparținut. Cu el și-a omorît tatăl și mama. **„Tata și mama voiau să-mi găsesc de lucru. De aceea i-am împușcat pe cînd dormeau"** a declarat cu destulă seninătate la interogatoriu Claus. Simplu, parcă ar fi vorba de strivit două muște, dar nu comicsurile vorbesc despre ușurința de a-ți omorî părinții? E îngrozitor, oarecum de necrezut, dar mai sînt și alte fapte.

Comicsurile cuprind diverse lecții de asasinat, care te înspăimîntă mai rău decît o călcătură pe un șarpe cobra — după cum se exprima un ziarist american. E greu să le relei subiectele într-atît de departe merge ticăloșia. Sub coperta pe care scrie: „O poveste înfiorătoare plină de teroare, destinată copiilor" se prezintă — în text și imagini următoarele: Un fost măcelar își silește soția și pe amantul ei să-și sape propriul mormînt și apoi îi omoară. Peste 10 zile cadavrele în parte descompuse se ridică din mormînt și încep să urmărească pe asasin. Acesta trage cu revolverul „în carnea descompusă și plină de viermi" dar masa de carne „nu se oprea ci venea încet spre el". Aci comicsul se încheie lăsîndu-l pe micul cititor să tragă concluzia care îi place. Nu e de mirare că după inocularea acestui venin pe străzile marilor orașe americane se desfășoară adevărate bătălii soldate cu morți și răniți între diferite bande de gangsteri minori, așa cum este și cea prezentată în fotografia a treia.

Lista exemplelor care arată influența directă a comicsurilor asupra copiilor americani poate fi continuată în lungul a zeci de pagini. Comicsul povestea: Mary se adăpostește din cauza ploii într-o magazie împreună cu Bobby, un băiat arierat. Bobby încearcă să o violeze, iar la refuzul ei ,el ia o secure și o ciopîrțește. Apoi, Bobby se spînzură de una din bîrnele magaziei. Intre poveste și realitate este o diferență foarte mică: în același oraș unde se putea cumpăra comicsul povestit mai sus o fetiță de 10 ani murise strangulată de un maniac sexual.

De altfel pervertirea, exaltarea simțurilor, cazurile de nebunie sînt subiecte curente în comicsuri. In „Ospățul vampirilor" eroul este un mîncător de carne de om, într-un alt comics un om după ce este hipnotizat i se ordonă să bată pe altul pînă la moarte cu lanțurile care se pun iarna la cauciucurile automobilelor, iar în lungul a cîteva pagini ale altei broșuri se povestește cazul unui tată care își ia fiica drept amanta lui și o bate cu sălbăticie pînă o omoară.

După ce citești chiar și numai aceste rezumate înțelegi de ce omul în S.U.A. nu reprezintă pentru businessmanii care dirijează această uriașă mașinărie de pervertire a tineretului, decît o simplă unealtă cu ajutorul căreia se pot procura dolari. Și e desigur cu atît mai ușor să-ți procuri acești dolari cu ajutorul unor oameni pentru care asasinatul, consumul de morfină, violul, furtul nu reprezintă decît o simplă imitare a eroilor oferiți de literatură, filme, emisiuni de radio.

Situația criminalității infantile e atît de gravă încît și poliția americană a început să se îngrijoreze. Rezultatul unei razii la Philadelfia ne este prezentat în fotografia a patra, cînd au fost arestați peste 1000 de criminali, majoritatea adolescenți. O situație mai gravă este la New-York unde numărul delicvenților minori a crescut de la 48% în 1952 la 72% în 1953. Și pentru ca nimeni să nu poată spune că în S.U.A. nu se manifestă grijă față de tineret primarul New-Yorkului, Robert Wagner, a ordonat mărirea numărului celulelor din închisori pentru tineri și crearea chiar și a unui comitet pentru cercetarea „anarhiei din rîndurile adolescenților".

Precum se vede autoritățile americane sînt acum atente la educația tineretului după ce președintele Eisenhower a spus că „am neglijat într-un mod extraordinar tineretul nostru, izvorul forțelor națiunii" (din mesajul adresat națiunii la 7 ianuarie 1954).

Rezultatele acestei „griji" față de tineret sînt concludente: mister Adams, șeful poliției din New-York a anunțat în cursul unei emisiuni televizate că în primul semestru al anului 1954 crimele care au cauzat moartea victimei au crescut cu 11% față de aceeași perioadă a anului trecut.

★

Îmi reamintesc versurile lui Maiakovski: „Priviți, jinduiți-mă! Sînt cetățean al marelui Stat Sovietic". Cu adevărat sînt de invidiat cei ce trăiesc în țările în care omul e cel mai prețios capital și nu acțiunile lui „Standard Oil" sau capitalul lui „General Motors". Cu numai un deceniu în urmă și la noi tronau cupoanele lui „Romîno-Americană" sau acțiunile „S.A.R. de Telefoane" dar acum privim asemenea cazuri ca cele ale lui David Crozier, sau Claus Eishen ca fapte de necrezut!

SERGIU BRAND

REDACȚIA: București, Piața Scînteii Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.66.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii